

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

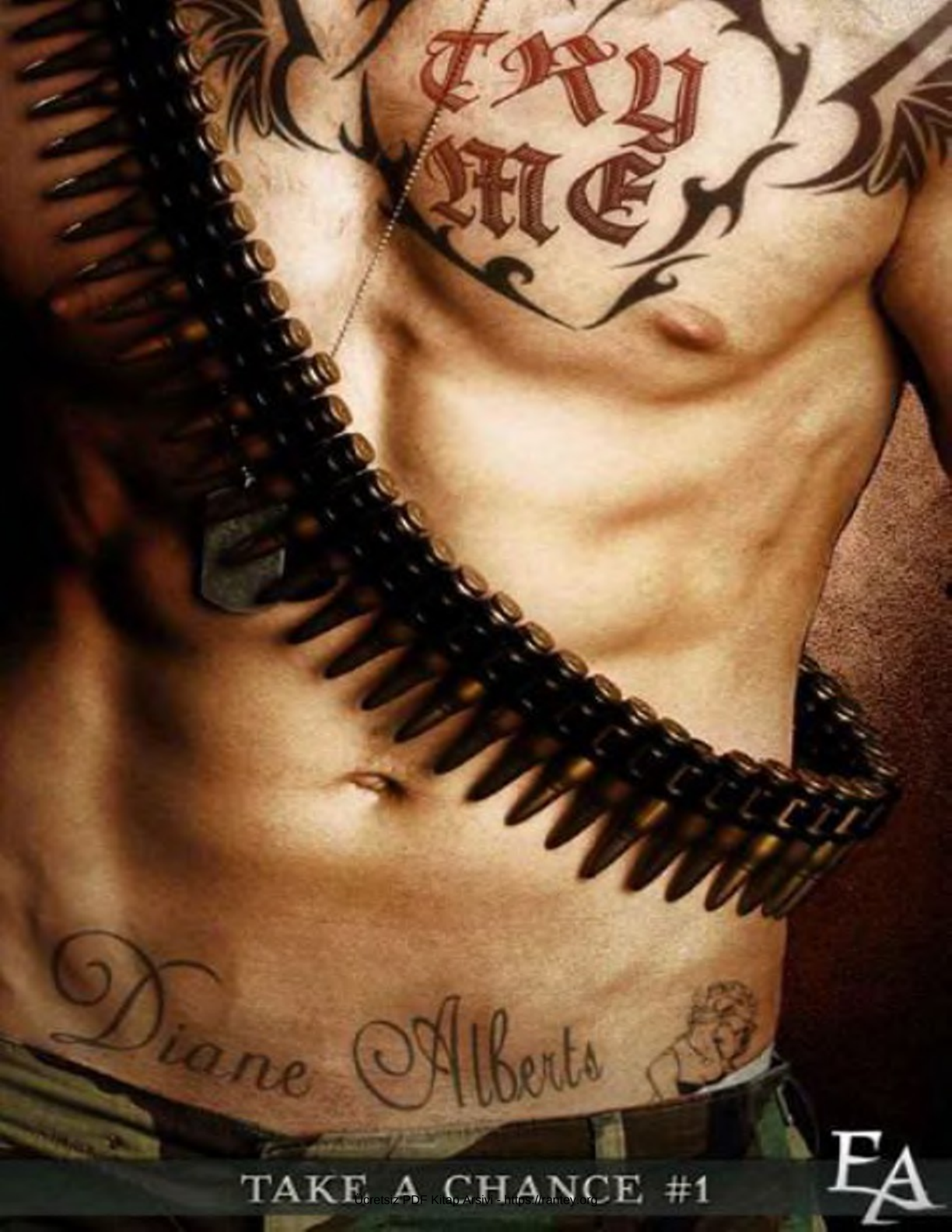
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

Dene Beni

Diane Alberts

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı © 2012 Diane Alberts'e aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
2614 South Timberline Road
Suite 109
Fort Collins, CO 80525

www.entangledpublishing.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Düzenleyen: Adrien-Luc Sanders
Kapak tasarımı Adrien-Luc Sanders

ISBN 978-1-62266-928-8

Amerika Birleşik Devletleri'nde Üretilmiştir

Birinci Baskı Mayıs 2012

Yazar, bu kurgu eserde adı geçen aşağıdaki kelime markalarının telif hakkı veya ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder: Porsche Cayenne, Aquafina, The Hangover, Johnny Walker, Miss Cleo, Taser, 31 Flavors, Backstreet Boys, NSync, Justin Timberlake.

Bu, silahlı kuvvetlerimizdeki kadın ve erkeklere gidiyor.
Jeremy, hayatım boyunca tanıma zevkine eriştiğim sizlerin birçoğundan
parça parça modellenmiştir. Hatta bir kısmı kendi kocamdan geliyor.

Birinci Bölüm

Jeremy Vegas'ın hemen dışındaki ıssız bir yolda tökezleyerek ilerliyordu. En azından... Vegas'ın dışında olduğunu düşünüyordu. Ufuktaki sıcak hava dalgası ışıltılı karanlık Pittsburgh olabilir. Reno. Uzaylılar. Bunun dehidrasyon mu yoksa gerçekten kötü bir akşamdan kalma mı olduğuna bağlıydı. Nisan güneşi kafasına vururken, Jeremy susuzluktan ölme eğilimindeydi. Kendini tavada cızırdayıp kırılmış bir yumurta gibi hissediyordu.

Yine de buraya gelmesinin suçlusunun güneş ışığı olmadığından emindi.

Vegas'a biraz eğlenmek için gelmişti. Gitmenin anlamı buydu, değil mi? Hızlı zaman, ucuz içki, bolca kumar. İnsanların sadece filmlerde Buttfuck, Nowhere'in ortasında yara bere içinde ve mahsur kaldığından emindi. *The Hangover'in* kendi kişisel canlandırması için lanet olası mürekkep balığını suçluyordu. Jeremy, denizci ona korkak ve mankafa diyene kadar soğukkanlılığını korumuştı.

Sonra kaybetti.

Keşke alkolü suçlayabilseydi ama o sırada ayıktı. Kavgadan sonra gözü morarmış ve dudağı şişmişti.

Johnny Walker'ın ziyaretiyle yaralı gururunu tedavi etti. Aylar süren yüksek gerilimli bir görev sırasında biriken öfkesi onu bu karmaşaya sürüklemişti. İçki sadece yaralarının biraz daha az acımasını sağlamıştı.

Yine de şişenin dibiyle yolun kenarı arasında ne olduğunu bilmek isterdi.

Alt dudağındaki yarığı parmakladı ve acı bir kahkaha attı. Aptal. Yirmi yedi yaşında, düşene kadar içmemesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Asla böyle kontrolünü kaybetmezdi. Kendini asla bırakmazdı. Hele babasının annesine yaptıklarından sonra. Babası da şişeyi suçlamıştı.

Evet. Doğru. Ayıkken bile babası pisliğin tekiydi.

Jeremy babasının ayak izlerini takip etmesine izin vermeyecekti: parmaklıklar ardında, gelecek umudu olmayan ve onu ziyaret edecek kadar seven kimsenin olmadığı bir kaybeden. Jeremy bir denizciydi. Kendi hayatını kurdu, insanlara bakmak için elinden geleni yaptı.

Ve eğer izin deyken bir mürekkep balığını tartakladıysa... Jeremy ilk yumruğu atmamıştı. Elbette, kavgayı kaybetmiş ve çölde bir yol cinayetine kurban gitmişti ama en azından kendini savunduğunu iddia edebilirdi.

Homurdanarak başını güneş ışığına doğru eğdi ve yol boyunca ilerledi. En azından bronzlaşmaya çalışacaktı.

Bronzluk güneş yanığına dönüşmeye başlamıştı ki arkasında bir araba motorunun gürlediğini duydu. Bu, çölden tökezleyerek çıktığından beri gördüğü ilk yaşam belirtisiydi. Nihayet. Dünyanın sonuna kadar uyuduğunu düşünmeye başlamıştı. Zombiler isteğe bağlı.

Kendisine doğru hızla gelen gümüş parlıltıya bakarak geriye doğru yürümeye başladı. Ağzı bağırmayı bile deneyemeyecek kadar kurumuştı, dili

şışmış. Kollarını deli gibi başının üzerinde salladı ve yola adım attı. Öğleden sonra güneşi kaputtan yansıyarak onu kör etti.

Lütfen beni ezme.

Bu cehennem gibi güne uygun bir son olmayacağından değil.

Frenler gıcırdadı. Jeremy tökezleyerek yoldan çıktı ve kış üstü kuma düştü. Kum kızarmış tenine battı. Bir kaktüs onunla biraz daha uğraşmaya karar verdi ve sırtını dürttü. Orosu çocuğu. Gözlerini ovuşturdu; göz kapaklarının iç kısımlarında olumsuz imgeler yüzüyordu.

Bir arabanın kapısı *k-çnk sesiyle* açıldı. Ayak sesleri kaldırımı dövüyor, gürültüleri yaklaşıyordu. Jeremy göz kapaklarını aralayıp sürücüye gözlerini kısarak baktı. Kısa boylu. Kadındı. Tek seçebildiği buydu.

Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "İyi misin?"

Sesi yumuşaktı. Tatlı. Melodik. Tanıdık. Havuz başında yıldızları seyrettiği sıcak yaz gecelerini düşündü.

Yanında en iyi arkadaşının kız kardeşi varken. Oh, *lanet olsun*.

"...Erica?" Lütfen, Tanrım, hayır. Erica'dan başkası olmasın. Gözlerini ovuşturdu ve ona göz kırptı. Aynı kahverengi saçlar. Aynı kahverengi gözler. Aynı yumuşak, tatlı yüz. Bu Erica'ydı, tamam.

Kahretsin.

"Yap I Biliyorum Sen...?" O gözlü onu ihtiyatla, onu gözler boş tanıma.

Her an onu hatırlayabilirdi. Jeremy Addison. Ona aşkını itiraf eden aptal. Onu kendi aşkıyla uzaklaştıran aptal.

Aptal ağız. O daha "seni *seviyorum* "daki "sen "i bitirmeden kaçmıştı.

Yıllar geçmişti ama hatırlardı.

Ve bundan sonra her şey yokuş aşığı

gidecekti. *Ve beş...dört...üç...iki...*

"...Jeremy? Sen misin o?"

"Evet," diye mırıldandı. Bugünün daha da kötüleşmesinin tek yolu arabada kardeşinin olmasıydı. Tommy. Eski en iyi arkadaşı. Bu, işleri *yokuş aşığıdan* hızla *bok* çukuruna sürükleyebilirdi.

Jeremy boğazını temizledi ve dudaklarından insan sesine benzeyen bir şey geçirmeye çalıştı. "Uh. Nasılsın?"

"Nasılım?" Gözleri irileşti. "*Sen nasılsın?* Ne oldu sana böyle? Savaş esiri gibi görünüyorsun."

Yumuşak, serin elleri omuzlarına bastırdı, sonra üzerinden geçti. Sadece yaralarını kontrol ettiğini biliyordu ama yine de kalbi çarptı. Belki de teni fazla pişmiş bir sosisli sandviç gibi hissetmezse, onun dokunuşundan gerçekten zevk alabilirdi.

"Hatırlamıyorum," diye mırıldandı.

Aslında demek istediğı, *kendimi sarhoş bir sersemliğe sürüklediğimdi. Ve sanırım şimdi gidip tekrar yapacağım, teşekkürler. Devam et ve şimdi kaç. Bu sefer seni suçlamayacağım.* Ve bu sefer, diye düşündü, tekilayı deneyecekti. Birinci sınıftan beri aşık olduğu kızın önünde kendini küçük düşürme anısını silecek herhangi bir şey.

İç çekti. "En son hatırladığımda Bellagio'da takılıyordum. Daha ilk biramı bile kırmamıştım. Donanmadan bir ahmak beni ç a ğ ı r d ı .

On arkadaşıyla kavga etti. Sonra bir de baktım ki ağzımda kumla uyanıyorum."

"Ne zamandır buradasın?" Adamın alnına dokundu. Kontrol etmeden de söyleyebilirdi; kızarmış ve cehennem gibi sıcak Fahrenheit arasında bir yerde koşuyordu.

Dişlerini sıktı. "Hiçbir fikrim yok."

"Hadi gel." Bir kolunu onunkinin altına soktu ve omzunu ona verdi. "Arabada. Muhtemelen susuz kalmışsındır. Biraz şişe suyum var."

Bu kadar acımasaydı gülerdi. Jeremy'nin Erica'dan bir karış ya da daha fazla boyu vardı. Erica on bir yaşındayken bir buçuk metreye ulaşmış ve o zamandan beri bir santim bile uzamamıştı. Ailesinin antika çerçeve evinin kapı çerçevesine boyunu işaretlediğini ve altı ay boyunca değişmeyince sonunda pes ettiğini hâlâ hatırlıyordu. Bunu hâlâ hatırlıyor olması üzücüydü - güzel, ince parmaklarının işaretin etrafında kıvrılışını, suratını asışını.

Ama böyle şeyleri hep hatırlardı. Hayatının hikayesi.

Onu tekrar ayağa kaldıran güçten çok inatçılığydı. Sanki ona destek olma şansı varmış gibi kolunu kalçalarına doladı. Kalbi acı verici bir şekilde çarptı ve bağırsakları sıkıştı. Bunu görmezden geldi. Erica söz konusu olduğunda vücudu ve kalbi asla objektif olamazdı.

Sadece ona yardım ediyordu, dedi kendi kendine. Onu yolun kenarında zavallı bir yığın halinde bulduktan sonra ona acımıştı. Onu umursamıyordu. O zaman da umursamamıştı. Şimdi de umurunda değildi. O sadece iyi bir insandı... ve onun için adam neredeyse bir yabancıydı. Aradan çok uzun yıllar geçmiş ve çok şey değişmişti.

Jeremy de dahil.

Her seferinde yorucu bir adım atarak gümüş Porsche Cayenne'ine geri döndüler. Tabii ki şık bir arabası vardı. Her zaman her konuda en iyi zevke sahip olmuştu. Muhtemelen bu yüzden itirafından sonra bile onunla hiç çıkmamıştı. Asla serseri, beş para etmez, hiçbir işe yaramayan bir suçlunun oğlu kadar alçalmazdı. Onu suçlayamazdı. O bir prensi hak ediyordu, dangalak bir denizciyi değil.

Ona söylediğinde yüzündeki ifadeyi hâlâ hatırlıyordu. Hayalet gibi bembeyaz kesilmişti ve küçük güzel ağzı gerilmişti. Sonra da kaçıp gitmişti. Sanki hastalıklıymış gibi ondan kaçmıştı. Ondan sonra onunla asla yüzleşemedi. Onunla ya da kardeşiyle, araları bozulduktan sonra. Belki böylesi daha iyiydi ama özsaygısı kesinlikle aynı fikirde değildi.

Ve kendine olan saygısı onu şu anda görmekten pek de memnun değildi. Lanet bir serseri gibi görünüyordu ve şık iş takımının her yerine kum bulaştırıyordu.

Harika, Jeremy. Kesinlikle harika. Bir dahaki sefere ayakkabılarına kusabilirsin.

Aklıma geldi de, dün gece kavga ile ikinci içki şişesi arasında bir yerde buna benzer bir şey yapmış olabilir. Bu, göğsünde zonklayan iki ya da üç taze çürüğü açıklayabilir.

Erica onun yolcu tarafındaki koltuğa oturmasına yardım etti, kemerini bağladı, sonra sürücü tarafına geçip ona büyük bir su şişesi uzattı. Kenarlarındaki buğu neredeyse avuçlarını donduruyordu ve o lanet şeyi tüm vücuduna sürmemek için kendini zor tuttu. Canı çekmişti ama kızın güzel kahverengi gözleri onu durdurdu, yüzünün her yerinde endişe vardı.

"Tanrım, Jeremy, bok gibi görünüyorsun."

"Biliyorum." İnledi, şişenin kapağını çevirdi ve derin bir yudum aldı. Boğazındaki kuru sızı hafifledi ve derin bir iç çekti. "Teşekkürler."

Arabayı çalıştırdı ve klimayı çalıştırdı. Soğuk hava yüzüne çarptı ve gözlerini kapatıp koltuğa yaslandı. Tanrı'ya şükür. En son bu kadar sıcak olduğunda Afganistan'da görev yapıyordu, cehennem gibi bir çölde kamp kurmuş ve bir sürü düşman ateşinden kaçmıştı.

Yine de Erica'yla burada oturup arabasının pelüş döşemesinde terlemekten daha rahattı.

"İzinli misin?" diye sordu.

Göz ucuyla onu izledi. Onun deniz piyadesi olduğunu nereden biliyordu? Ara sıra onun hayatını takip ediyordu ama acaba onunkini takip edecek kadar önemsiyor muydu?

Gözleri şu anda göğsünde dağlama demirleri gibi yanan künyelere kaydı ve yüzü ısındı. Hayır. Tabii ki hayır. Asi duygularını kontrol altına alması gerekiyordu.

Omuz silkti ve suyundan bir yudum daha aldı. "Evet. Bir ay sürdü. Yine de biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

"Rahatlamak mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Sen buna rahatlamak mı diyorsun?"

Sertleşti. Tabii ki ona öyle bakacaktı. Ezik biri gibi. Onu yargılamaya hakkı olmadığını, onun üzerinde sahip olduğu güçten uzun zaman önce vazgeçtiğini söylemek istedi ama yalan söylemiş olurdu. Bir bakışta hâlâ aynı çaresiz, ıstırap verici boşluğu hissediyordu; o boş bilgi

onu sevdiğini ve onun onu asla sevmeyeceğini söyledi. Bunu hiç düşünmemişti bile. O artık farklı bir Erica'ydı, yedi yıl sonra büyümüştü.

Ama hâlâ ona layık değildi ve hiçbir takdirname ya da madalya bunu değiştiremezdi.

Jeremy'nin eli, kendini bırakmaya zorlayana kadar şişeye sıkıca yapıştı. "Çok rahatlatıcıydı, ta ki bir yumruk yüzüme yaklaşıp kadar."

Kadın homurdandı. "Hak ettiğini bulmuşsun gibi görünüyor."

Erica kemerini taktı, vites taktı ve yola çıktı. Rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Jeremy koltuğa yaslanarak rahatladı ve yanındaki kadına değil, serin havaya ve ferahlatıcı suya odaklanmaya çalıştı. Kendi adını unutmaya da çalışabilirdi. Kadın güneş gözlüklerini taktığında minnettar oldu; gözlükler karanlık, okunmaz gözlerini aynı derecede aşılmaz bir bariyerin arkasına saklıyordu.

Vites değiştirirken kıpırdandı. "Göreviniz nedir?"

"Ne zamandan beri askeri dili biliyorsun?" diye karşı çıktı. "Ben bir havan adamıyım."

"Ah." Kaşları kırıştı. "Yani sana ateş açıldı. Bir yerlerde bir gemide ya da üste güvende değilsin."

"'Güvenli' Afganistan'da görecelidir. Ama evet, vuruluyorum."

Parmak eklemleri vites koluna karşı bembeyaz kesilmişti. Vites değiştirirken hareketleri gergindi. "Oh," dedi tekrar.

"Merak etmeyin. Kimsenin bana vuramayacağı kadar huysuzum."

Dudakları kıvrıldı ve ona baktı. "Dün gece biri sana çok sert vurmuş."

"Komik. Ne demek istediğimi biliyorsun." Sahte bir selam çaktı. "Çavuş Jeremy Addison, hizmetinizdeyim. Vurulmak için fazla gururlu ve kararlı."

Güldü. "Çok inatçı ve dik kafalı demek istiyorsun."

"Po-tay-to, po-tah-to."

Kadın kıkırdadı ve sessizliğe gömüldü. Jeremy dikkatini pencereden dışarı çevirdi. Çok geçmeden, her blokta daha da büyüyor gibi görünen evler ve yemyeşil bakımlı çimlerle hızla karışan medeniyetin ilk dış mahallelerini geçtiler. Lüks. Lüks. Ait olmadığı bir yer. Asla böyle bir eve ya da Erica gibi bir eşe sahip olamayacaktı. Her ikisi de onun ulaşamayacağı yıldızlar kadar uzak ve dokunulmazdı.

"Nerede kalıyorsun?" Alt dudağını dişledi. "Seni geri götürebilirim ya da kendi evime. Sadece beş dakika uzaklıkta."

Tabii ki Öyleydi.

"Duruma göre değişir. Hâlâ Vegas'tayım, değil mi? Bu ayrıntı biraz bulanık."

Dudakları sıkıştı. Güneş gözlüklerinin ardından onu izleyen keskin kahverengi bir göz yakaladı. "Hâlâ Vegas'tayım. Sarhoşluğunla o kadar uzağa yürüyemezsin."

"Daha kötülerini de yaptım."

Hayır, yapmamıştı. Ama sapkın ve incitici bir yanı onu hayal kırıklığına uğratmak istiyordu. Eğer ona öyle bakacaksa, bunun için iyi bir nedeni de olabilirdi.

"Ayrıca," dedi. "Son duyduğumda Kaliforniya'daydın."

"Yedi yıl oldu. Taşındım. Kaliforniya'da olduğumu nereden biliyordun?"

Harika. Şimdi de benim ürkütücü bir sapık olduğumu düşünüyorsun. "Eski sınıf arkadaşlarım," d i y e geveledi. Suyu biraz fazla hızlı boşalttı; aniden

bastıran soğuk onu

Başı döndü, nefesi kesildi ve boş şişeyi bardak tutucusuna bıraktı. "Evet. Senin evine gidebilir miyiz? Bir an önce duş alsam iyi olacak."

"Elbette." Elleri direksiyona sıkıca yapıştı ve koltuğunda kıpırdandı. "Ee, sarhoş olmak, dayak yemek ve ölüme terk edilmek dışında... hayat nasıl?"

Güldü, sert ve mizahsız. "Bu şekilde ifade edersen, oldukça boktan. Ama onun dışında fena değil. Amerika'ya dönmenin tadını çıkarıyorum."

Ona küçük bir gülümseme fırlattı. Sağ yanağındaki gamze, adamın onu öpmek istemesine neden oldu. Sadece bir tane gamzesi vardı ama o bunu seviyordu. "Belki dün gecedен sonra her şey daha iyi olur."

"Daha kötüye gitmeleri mümkün değil." Boş boş künyesiyle oynadı. "Beni bu şekilde bulmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Sorun yok." Onun dizini okşadı. Kalçası gerildi. "İyi ki yapmışım. Kim bilir daha ne kadar dayanabilirdin? Ölü gibi görünüyordun. Sadece Nisan ayında olduğun için şanslısın. Temmuz'da ölmüş olurdun."

"Biraz kuru ve çıtır yerine?"

"Teşekkürler. Şimdi kızarmış tavuk istiyorum."

Dudaklarında onu yemeğe götürmeyi teklif etmek vardı. Belki yemekten başka birkaç arzusunu daha tatmin edebilirdi. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve "Tommy nasıl?" dedi.

"O iyi biri." Durakladı, sonra yutkundu. "Boşanmış."

"Tam zamanında," diye hırladı Jeremy, sonra bir nefes daha aldı. Ve bir nefes daha. Ve bir nefes daha, ta ki içindeki öfke soğumaya başlayana kadar. O yalancı fahişe, Jeremy için önemli olan tek dostluğu yok etmişti.

Jeremy, Tommy'yi bundan çok daha uzun süredir mahvediyordu. Erica'nın kardeşi daha iyisini hak ediyordu ama Jeremy bunu söylediğinde onu dinlemek istememişti. Ve sonra Nicole...

Düşüncesini zorla uzaklaştırdı. Geçmişini yeniden yaşamamanın bir anlamı yoktu. Özellikle de küçük patlamasından sonra Erica'nın onu izlediğini hissederken.

"Seni bulmaya çalıştım," dedi. "Bir kez aklı başına geldi. Nicole'ün yalan söylediğini anlayınca özür dilemek istedi. Onunla gerçekten yatmadın, değil mi?"

"Tabii ki yapmadım. O benim tipim değildi." *Sensin.* "Ve ben bunu yapmazdım. Tommy'ye değil. Hiç kimseye."

"Ah," dedi usulca. "Yani bu onun için sadece bir oyundu."

"Onun gibi bir şey." Jeremy bakışlarını ona değil, pencereden dışarı çevirdi. Ona bakmak içini rahatlatmıyordu. "İkinize de yapmadığımı söyledim. Yalan söylemiyorum. Nicole'den nefret ediyordum. Ve hepiniz-"

-Kimi sevdiğimi bilmeliydim.

Ağzını kapattı. O gece aralarında belirdi, büyük ve boş. Kalbini onun ellerine dökmüştü ve o da onu fırlatıp atmıştı. "Jeremy, özür dilerim." Bu kez direksiyon onun altında gıcırdadı. sıkılaştıran kavrama. Bir elini kaldırdı ve tekrar saçlarının arasında gezdirdi. "Seni incitmek istememiştim. Ben sadece-"

"Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?" Kollarını rahatsız edici bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yedi yıl oldu. İkimiz de hayatımıza devam ettik."

"Elbette," diyerek başını salladı. "Peki evli misiniz? Çocuğunuz var mı?"
Evli mi? Onunla mı? Evet, doğru. Sanki onun hafızasıyla kıyaslanabilecek birini bulabilirmiş gibi.

Bunu ona bir daha söylemeyeceğinden değil.

"Ben evlenecek tiplerden değilim," dedi ağzında acı bir tat bırakan bir kıkırdamayla. Özellikle de aklına korkunç bir düşünce geldiğinde. "Öyle misin?"

"Hayır." Sesi düzleşti. "Bir zamanlar nişanlıydım. Artık değilim."

Ses tonundaki her şey onu sormaması için uyarıyordu. Zorlamaması için. Boğazını temizledi. "Özür dilerim. Belki doğru adam yakında karşıma çıkar."

Yine o kahverengi titreşim, güneş gözlüklerinin hemen arkasında. Gördüğünü sandı... ne gördüğünü bilmiyordu. Oradaydı, sonra tekrar kayboldu. Özlem gibi bir şey. Özlem. Hüzünlü. Bu duyguyu biliyordu. Ve muhtemelen duygularını ona yansıtıyordu, tıpkı ne zaman bırakacağını bilmeyen diğer tüm aptal erkekler gibi.

"Belki," dedi. Sesi kırıldı, sonra tekrar sabitlendi. "Belki de değil. Şu anda gerçekten buna odaklanmış değilim. Bir erkek arkadaşın bile yokken evlenmek zor."

Yani bekârdı. Umut alevlendi, sonra öldü. Önemli değildi. Birini istiyordu. Bunu anlayabiliyordu. O kadar mutsuzdu ki her kelimesi ona acı veriyordu. Ama *yalnız olması Jeremy'yi isteyecek kadar çaresiz olduğu* anlamına gelmiyordu.

"Bir eş bulamadığınıza inanmakta güçlük çekiyorum," dedi.

Ona bir kez daha baktı ve yine alt dudağını kaşımaya başladı. Gergin olduğunda bunu hep yapardı. "Şaşıracaksın."

"Belki de yanlış yerlere bakıyordun." Kadın hiçbir şey söylemedi ve adam aptal olduğu için kendine lanet etti.

Çenesini sıktı ve ellerini inceledi. Kir ve kanla kaplıydılar. Parmak

eklemleri yarılmıştı. İlk dövüş sırasında olmamışlardı. GörünüŖe göre çölde ölüme terk edildiğinde karşılık vermişti. Güzel.

O bir denizciydi ve denizciler her zaman savaşırdı. İmandıkları şey için savaşırlardı. Kendilerine ait olan için savaşırlardı.

Göz ucuyla Erica'ya baktı. *Senin için savaşmışım gibi.*

Araba yavaşladı ve döndü. Jeremy bakışlarını ondan ayırıp devasa bir eve giden kıvrımlı yola çevirdi. Zarif ve mükemmeldi, açık yapılı ve kemerli kapıları olan teraslı bir kerpiç evdi. Şıktı. Zevkli. Tamamen onun liginin dışındaydı. Büyük sürpriz.

"Güzel yer," diye mırıldandı. "Sanırım avukat olmanın karşılığını alıyorum."

Güneş gözlüklerini çıkardı ve ikinci bardak tutucusuna bıraktı. "Eski sınıf arkadaşların benim de avukat olduğumu söyledi mi?"

"Uh." Kahretsin. Kopukluk buraya kadarmış. "Ben. Uh. Bir yerde görmüştüm. Nerede olduğunu unuttum."

"Doğru." Kaşlarını kaldırdı. Dudaklarının kenarları seğirdi. "Peki, içeri gel."

Zarafet ve duruşla arabadan kaydı. Jeremy, o kadar değil ama kendi gücüyle çıkmayı başardı ki bu, sudan önce başarabildiğinden daha fazlaydı. Doksan yaşında bir adam gibi yürüyordu ama yürüyordu.

Arabanın kapısını kapattı ve ona baktı. Adam omuzlarını dikleştirdi.

"Ben iyiyim. Şimdiden daha iyi hissediyorum." Sırıttı ve hemen pişman oldu

Yarılmış alt dudağı acıdığında. Çenesinden aşağı ıslak ve ılık bir şeyin damladığını hissetti. Dahiyane.

Yüzünü buruşturdu. "Kanaman olmadığı zaman buna inanacağım."

Onu yürüyüşe çıkardı ve içeri götürdü. Oymalı, ağır meşe kapı parke zemin üzerinde açıldı. Kemerli tavandan kristal bir avize sarkıyordu.

geniş fuaye. Duvarlarda pahalı tablolar sıralanmıştı. Jeremy onlardan uzak duruyordu. Hiçbir şeye dokunma ve onları kirletme ya da onarılamayacak şekilde zarar verme riskini almak istemiyordu. Yerdeki cilaya kum bulaştırması yeterince kötüydü zaten.

Gömleğini düzeltti ve düzeltmeye çalıştı, sonra kolundaki lekeyi ovuşturdu. İşe yaramaz. Eğer burası bir restoran olsaydı, kışına tekmeyi basmış olurdu. "Belki de artık otelime gitmeliyim. Evinizin her yerinde pislik bırakacağım."

"Lütfen. Bu umurumda değil.

Yumuşak bir elini onun göğsüne koydu. Dokunuşu bir silah sesi gibi içini yırttı ve tüm vücuduna yayıldı. Yutkundu.

"Sen öyle diyorsan."

Ona doğru baktı. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Onu bu kadar iyi bir avukat yapan ve onu çıldırtan şeyin bu olduğunu düşündü. Gözyaşlarının eşiğinde olabilirdi ama bunu asla belli etmezdi. Minnettar olması gerektiğini düşündü. En azından onu reddettiğinde, tiksintisini bastırmıştı.

Aniden geri çekildi, bakışlarını indirdi ve çantasını kapının hemen önündeki masaya fırlattı. "Yukarı gel. Sana banyonun nerede olduğunu göstereyim." "Kahretsin. Hiç kıyafetim yok. Ben bir aptalım. Belki de gitmeliyiz geri-"

"Daha iyisini bilmesem, kaçmaya çalıştığımı düşünürdüm." İç çekti. "Burada Tommy'nin bazı giysileri var. Endişelenmeyi bırak, tamam mı? Her zaman çok fazla endişelenirdin."

Döndü ve topukları parke zeminde tıkırdayarak kıvrımlı merdivenlere doğru yürüdü. Jeremy onu takip etti ama merdivenlerin dibinde durup elini serin ferforje korkuluklara dayadı. Tommy'nin giysilerini giymemeliydi. Artık arkadaş değillerdi. Tommy, Nicole'ün Jeremy'nin onu baştan çıkardığı yalanına inandıktan sonra olmazdı. Tommy kışını tekmeledikten ve Jeremy için aile gibi olan bir bağa tükürdükten sonra olmazdı.

Sahip olduğu tek gerçek aile ve Tommy'nin onu bir kez bile karşılık vermeden kanlı bir şekilde dövmesine izin vermesinin tek nedeni. Hiçbir şey o gece kaybettiklerinden daha fazla acı veremezdi.

Yutkundu. "Bilmiyorum."

"Gerçekten aldırmayacaktır."

"Ama yapacağım." Künyesini buldu ve sıkıca kavradı, avucuna yaptığı baskı tanıdık bir rahatlıktı. "Onun sözünü benimkine tercih etti. Bunu daha iyi bilmeliydi."

Kadın sertleşti. "Üzgün olduğumu biliyorum ama mesele bu değil. Mesele seni duşa sokmak ve temiz kıyafetler giydirmek. Başka bir şey değil. O yüzden sineye çek."

"Emmek mi?" Merdivenleri tırmanarak onun yanında durdu ve ona baktı. "Bana gerçekten de sineye çekmemi mi söyledin?"

Gözleri kısıldı. Başını savurdu ve çenesini kaldırdı. "Evet. Yaptım."

"Benim bir denizci olduğumun farkındasın, değil mi?"

"Bunun bir anlamı var mı sanki? Bana asla zarar vermezsin. Bunu biliyorum. Seni tanıyorum."

"Öyle mi?"

Gözleri tereddüt etmeden onunkilerle buluştu. "Düşündüğünden daha iyi. Unutmaya çalışmış olsam bile."

Bir adım daha yaklaştı. Ona dokunacak kadar yaklaştı, onu kollarına alıp sarılınca ya kadar öpecek kadar yaklaştı. Yıllardır yapmayı hayal ettiği her şeyi ve daha fazlasını. Vücut ısısının ona yapması için yalvardığı, yakınlığıyla alay ettiği her şey.

"Neden beni unutmak istiyorsun, Erica?"

Dudağını ısırđı. O tatlı alt dudağı, sesi ne kadar düzgün olursa olsun onu bir poker oyuncusununki gibi ele veren o küçük tik. "Bana bunu soramazsın, Jeremy." Arkasını döndü, sırtı kaskatı kesilmişti. "Gel hadi. Banyo bu tarafta."

Merdivenleri hızla çıktı, topukları keskin ve neredeyse suçlayıcı bir staccato'ydu. Jeremy iç çekerek onu takip etti. O ve onun koca ağzı.

Siktiğimin *salağı*.

İkinci Bölüm

Erica, giderek sıklaşan iş seyahatleri sırasında genellikle Tommy'ye ayrılan misafir odasına kaçtı. Şirketi bu kez onu lüks bir otele yerleştirdiği için muhtemelen şanslıydı, bir pazarlama konferansı ya da başka bir şey sırasında uluslararası müşterilerine yakın tutmak için. Eğer Tommy Jeremy'yi görseydi, işler fena halde sarpa sarabilirdi.

Sanki daha önce yapmamışlar gibi.

Bu duruma nasıl düşmüştü? Hem de Jeremy ile, onca insan arasından? Tanrım, çürükleri ve kiri olsa da olmasa da hatırladığından çok daha muhteşem görünüyordu. O mavi gözler, parmaklarını geçirmek için can attığı o gür siyah saçlar... Ve ne zaman bu kadar dolmuştu? Bu sertleşmiş asker vücudu onda dokunma isteği uyandırdı. Yıllar içinde nasıl değiştiğini en ince ayrıntısına kadar öğrenmek istiyordu.

Başını salladı ve dolabın kapısını çekerek açtı. Onu buraya *bunun* için getirmemişti. Ya da ona yardım etmek dışında herhangi bir nedenle. Onu yolun kenarında bulan kişinin kendisi olma ihtimali neydi ki?

Bu ona ikinci bir şans veren kader miydi?

Hayır. Bu aptalcaydı. Pratik değildi. İç geçirerek bir tişört ve bir kot pantolon aldı, sonra koridora geri döndü. Komando olabilir ya da terli iç çamaşırlarını giyebilirdi. Kardeşinin iç çamaşırlarını karıştırmıyordu. Kültürlü bir kadına dönüşen şımarık kız kardeşi hâlâ Tommy'nin donunda bit olduğunda ısrar ediyordu.

Jeremy'yi kardeşiyle aynı kefeye koymak istemiyordu.

Sakin ol. Nefes al. Gözlerini kapadı ve banyo kapısına yaslandı. Jeremy çok fazla anıyı geri getirmişti. Çoğu tatlı, ama bazıları da bir o kadar acıydı. Tommy'nin bir gün okuldan eve sürüklediği aptal çocuğa karşı hep bir şeyler hissetmişti. Gülümseme şekli, gözlerinin kenarlarının kırışması, rahat hareketleri... O zamanlar bile ona nefes almayı unutturabiliyordu. Elinden geldiğince saklamıştı. Sinir bozucu küçük kız kardeş olmuştu; peşine takılan. İstenmeyen. Can sıkıcı.

Ya da o geceye kadar öyle sanıyordu.

Tekrar oynatmayı reddetti. Bir daha olmaz. Milyonuncu kez olmaz. Bu çok uzun zaman önceydi. Her şey farklıydı ve hayatlarına devam etmişlerdi. O da öyle demişti. Ona gerçekten hayatına devam eden tek kişinin kendisi olduğunu söyleyerek kendini utandıracak değildi.

Doğruldu, kapıyı çaldı ve bekledi. Suyun aktığını duyabiliyordu ama yanıt yoktu. Kapıyı kırarak açtı. "Jeremy?"

Tökezledi ve bir havluya uzandı, ama kadın onun kışının sıkı, sıkı kaslarını görmeden önce değil.

"Oh Tanrım." Gözlerini sıkıca kapadı ve görüntüyü uzaklaştırmaya çalıştı. Bunun yerine, gergin akışla birlikte hiper-odaklı netliğe sıçradı

ve omuzlarındaki geniş esneme. Lanet olsun.

Duş perdesinin plastik bir hışırtıyla kapandığını ve halkaların çubuğa sürtündüğünü duydu. "Erica?" diye seslendi. "Az önce kıcıma mı bakıyordun?"

"Bakmıyordum!"

"Ama az önce beni çıplak gördün."

"Hayır. Yani evet. Yani-" İçini çekti. Şu anda kaçmak iyi olurdu. "Um. Biraz. Belki."

Tek cevabı boğuk bir inilti oldu. Yanakları yanıyordu.

"Özür dilerim," demeyi denedi. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, harika görünüyordun? Bekle! Hayır. Um. Hayır, görünmüyordun." Kahretsin, kahretsin, kahretsin, orospu çocuğu- "Bakmıyorum, gerçekten bir şey görmedim, tamam mı?"

Kahkahası duş fayınsında yankılandı. Tek gözünü açıp kapıdaki aralıktan baktı. Duş perdesinin arkasından onu izlemek için eğildi, kasları kalktı ve gözleri tam da hatırladığı şekilde kahkahayla kırıştı. Boğazı düğümlendi.

"Hangisi?" diye sordu. "İyi mi görünüyorum, kötü mü, yoksa görünmez mi?"

Cevap veremedi. Perdenin arkasından adamın sadece omuzlarını görebiliyordu ama bu kadarı yeterliydi. Su, bronzlaşmış kasların üzerinde kaygan izler bırakıyor, kasların her bir kıvrımı ve çekişi parlıyordu. Ağzı karıncalandı. Yalamak, tatmak, taze suyun serin tadını teninin sıcaklığı üzerinde kovalamak istedi. Parmakları seğirdi ve gözlerini tekrar sıkarak kapattı.

"Ben artık gidiyorum." Tanrım, sesi ergen gibi çıkıyordu. Şüpheli jüriler önünde düzenli olarak özet sunan biri gibi değil. Bir kolunu banyoya soktu, giysileri tezgâhın üzerine bıraktı ve geri çekildi.

uzakta. "Keyfini çıkar, yani-oh, kahretsin. Kendimi daha da aptal durumuna düşürmeden gideyim. Görünmez olanın ben olmama ne dersin?"

"Neden?" diye alay etti. Boğuk sesi ona korkunç şeyler yapıyordu. "Kalıp izleyebilesin diye mi?"

"Komik. Gerçekten."

Erica gözlerini açtı, ona pis bir bakış fırlattı ve kaçtı. Adamın kahkahaları Erica'nın peşini bırakmıyor, derin ve lezzetli dalgalar halinde vücudunu sarıyordu.

Alt kata inip kanepenin bir köşesine kıvrılana ve bir yastığı göğsüne bastırana kadar durmadı. İnledi ve yüzünü serin, sulu ipeğe gömdü. Salak herif. Gevezeliğe başlamadan önce kaçmalıydı. Muhtemelen onu dikizlediğini düşünmüştü. Bakmadığından tam olarak emin değildi. Tanrım, şu vücut. Böyle görünen hiçbir erkek bunu örtbas etmemeliydi.

Artık resmileşmişti. Acınacak haldeydi.

Birlikte büyüdüğü bir adam için salyalarını mı akıtıyor? Yapma ya. Ona onu sevdiğini söylemişti. Bu çok uzun zaman önceydi, aptal genç kızların tehlikeli gülümsemeleri olan yakışıklı erkeklerin söylediği her şeye inandığı çok uzak bir diyardaydı. Neden bunca yıl boyunca buna tutunmuştu? Özellikle de bunu ele alış şekli yüzünden ona bu kadar kızginken?

Tommy, Jeremy'yi karısıyla yattığı için eşek sudan gelinceye kadar dövdükten hemen sonra ona bu bombayı patlatmıştı. Tıpkı bu geceki gibi kanlar içinde ve yara bere içinde kapısına dayanmıştı. Tommy aptalın tekiydi. Nicole'le liseden hemen sonra evlendiği için aptaldı, onun yalanlarına inandığı için aptaldı ve Jeremy'ye sırt çevirdiği için de aptaldı.

Erica da daha iyi değildi.

O anda ona inanmak istememişti. Kardeşine olan sadakati bu kadar güçlüyken ve Jeremy sarhoşken olmazdı. Tommy, babasının dönüştüğü sarhoş canavardan sonra ona ömür boyu alkolden uzak duracağına dair yemin ettirmişti. Eğer böyle bir sözü bozduysa, Erica'ya onu sevdiğini söylerken nasıl ciddi olabilirdi?

O zaman anlamamıştı. Onun ne kadar derinden yaralandığını ve ona ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamamıştı. Ona ulaşmaya çalıştığını anlamamıştı. Ona da sırt çevirmemesi için yalvarıyordu. Onu pek çok insanın gördüğü bir haydut gibi yargılamaması için yalvarıyordu.

Ama yine de yapmıştı ve hatasını anlayacak kadar büyüdüğünde, ikisi de hayatlarına devam etmişlerdi.

Onun bunu gerçekten isteyip istemediğini hep merak etmişti. Bu şansı mahvettiği ve on sekiz yaşında bile onu bu kadar çok sevmişken onu bu şekilde incittiği için hep kendini tekmeledi. Hiç kimse ona Jeremy'nin gülümsediği gibi gülümsememişti. Nişanlısı bile. Nathan onun şirket hukukundaki mükemmel hayatına uymuştu.

...ama o Jeremy değildi.

Ne önemi vardı ki? Yedi yıl geçmişti. Hissettiği yavru köpek sevgisi artık yoktu. Geçmediyse de geçecekti. O bir erkeğin sevebileceği türden bir kadın değildi. Nathan bunu kanıtlamıştı. Jeremy de öyle, eğer onu tanısaydı. Onu gerçekten *tanısaydı*, şu an olduğu gibi. Bundan emindi.

Üst kattaki banyo kapısının açıldığını duydu. Adam merdivenlerden inerken başını kaldırıp baktı. Rutubet saçlarını diken diken etmiş, parlak siyah saçları zift gibi kararmıştı. Tommy'nin gömleği Jeremy'nin kaslı vücuduna çok küçük geliyor, göğsüne ve karnına kaygan bir tabaka halinde yapışıyor ve dokunulabilecek her kas çıkıntısını ve keskisini dayanılmaz bir şekilde açıkta bırakıyordu.

Zorla gülümsedi ve gözlerini adamın göğsünden yüzüne çevirdi. "Daha iyi görünüyorsun."

Boynunun arkasını ovuşturdu. Dudaklarının kenarları eğildi. Her hareketi onunla alay ediyordu. Kendini rahat ve ölçülü bir güçle taşıyordu. Vahşi. Gençken bile onu hep böyle düşünmüştü. Vahşi, onun dikkatli kontrolünün altında. Özgür kalmayı bekliyordu.

Onu her zaman kıskandırmış olan uzun kirpiklerinin ardından ona baktı. "Ah, teşekkürler. Tasarrufun için gerçekten minnettarım."

"Sorun değil."

Dudağını ısırды ve gözlerini kaçırmak için kendini zorladı ama yapamadı. Ona sahip olamazdı. Bazı şeylerin geçmişte kalması daha iyiydi. Onu genç, naif ve güzel olarak hatırlıyordu.

Gerçeği bilmektense anılara tutunması daha iyiydi. Boğazını temizledi.

"Biraz daha suya ihtiyacın var mı? Kalamın losyonu?" "Su harika olur.

Losyona ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Biraz hassasım, ama düşündüğüm kadar yanmamış." Ellerini ceplerine soktu. "Eğer Vegas'ta Nisan ayındaysak... Temmuz'u sikeyim. Antarktika'ya transfer olmak istiyorum."

Güldü ve buzdolabından bir Aquafina şişesi daha almak için onu mutfığa götürdü. Buzdolabının kapısını kapatıp arkasını döndüğünde, adam oradaydı, o kadar yakındı ki tökezledi ve kendi ayaklarına takıldı. Onu sabitledi, çıplak omuzlarını emin ve sıkı bir kavrayışla kavradı, elleri işlenmiş ve büyüktü. Teni adamın dokunduğu yeri yakıyordu. Karnı burkuldu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Tekrar."

Kulakları yüzünün iki yanında yanan küçük meşaleler gibi hissediyordu. Hiçbir şey söylemedi. Gitmesine de izin vermedi. Sert bir sesle arkasını döndü ve gömleğini düzeltip göğsünün üzerinden biraz yukarı çekti. Adam görmemişti. Görmüş olamazdı. Atleti o kadar da dekolte değildi.

"Erica."

Başını salladı ve şişeyi onun eline tutuşturdu.

"Erica, gerçekten, sorun yok. Bunun için endişelenme. Ben her zaman tökezlerim. Ben takımın sakarıyım."

Derin bir nefes aldı. Hiç yoktan bir şeyler yaratıyordu. Onunla her zaman birlikte olmuş, söylediği her şeyi ciddiye almıştı. Şu anda Avukat Erica Jones değildi. Tommy'nin beceriksiz küçük kız kardeşiydi ve aşkının önünde kendini rezil etmemeye çalışıyordu.

Toparla. Omurgasını dikleştirdi ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Sen mi? Bir sakar mı? İnanması zor."

Yüzünü işaret etti. "Bu mu?" dedi. "Bunu kendime ben yaptım. Ayağım ayakkabıya takıldı. Gerçek hikaye."

Bir kahkaha patlattı ve rahatladı. Bunu her zaman yapabilmmişti - gergin durumları mizahla yatıştırmak. Tommy onu ne zaman üzse, havuz kenarındaki en sevdiği yere kaçardı. Jeremy her zaman onu bulur, güldürür... ve ağabeyinden intikam almasına yardım ederdi. Ona aşık olmaktan çok daha fazlasıydı. Onun en iyi arkadaşıydı.

Kendi kendine, olabileceklerinin bu kadar olduğunu hatırlattı. "Yani gözünü bir ayakkabı mı kararttı?"

"Bunların çoğu ayakkabı boyası." Sırıttı, sonra yüzünü buruşturdu ve dudağına dokundu. "Ah. Artık beni güldürmek yok."

"Sıkıcı ve donuk olmak için elimden geleni yapacağım." Burnunu kıvırdı. "Çok zor olmasa gerek. Ben bir avukatım. Herkesi ölümüne sıkmak benim işim. Sırf beni susturmak için suçlarını kabul ediyorlar."

Dudakları seğirdi ve gözleri kısıldı. "Yardımcı olmuyor."

Gülümsedi ve bulaşık makinesini boşaltmakla meşgul oldu. Ellerini meşgul edecek ve ona dokunmak için can atmayacak herhangi bir şey. Kalçasını tezgâha yasladı, suyunu yudumladı ve onu izledi, gözleri merakla kararmıştı.

"İş dışında neler yapıyorsun?"

Tereddüt etti. "Dürüstçe mi? Çok fazla değil." Kelimelerini dikkatle seçti. "Nişanlandım. Ayrıldık. Okulu bitirdim. Bir işe girdim. Bu evi aldım ve hepsi bu kadar. İyi bir haftada yetmiş saat çalışıyorum. Başka bir şey için pek zaman kalmıyor."

Adam onun yüzünü inceledi, gözleri çok yoğundu. Kıpırdandı, başını eğdi ve bulaşık makinesinden bir fincanı öyle sert çekti ki neredeyse düşürüyordu.

"Başka bir şey yok mu?" diye sordu. "Mesela... ilişkiler? Bir hayat?"

"Hayır. Pek sayılmaz." Bulaşık makinesini kapattı ve biraz fazla sert vurdu. Lanet olsun. "Peki ya sen? Her şehirde dönmeni bekleyen bir kız arkadaşın var mı?"

Homurdandı. "Evet, doğru. Bırakın bir düzinesini, bir tanesine bile bakamam."

Yani muhtemelen bekârdı. Hatırlayabildiği her dilde ve sadece bu durum için uydurduğu birkaç dilde zihinsel olarak küfretti. Bunu bilmesine gerek yoktu. İçini kemiren umudu ya da yıllar önce gömdüğü gergin, çırpınan hayalleri istemiyordu.

Ellerini eteğine sildi. "Yani... kız arkadaşın yok, öyle mi?"

"Hayır, ben bekârim." Gözleri onun üzerinde gezindi, oyalandı. "Bana s ı l l ı y o r musun?"

"Hayır!"

Bir kakhaha patlattı, sonra tısladı ve elini dudağına götürdü. İyi olmuş.

Onu böyle kızdırdığı için haklıydı. Ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Seni pislik. Bana zor anlar yaşattığını bilmeliydim. Bazıları işler hiç değişmiyor, değil mi?"

Sustu. Gözlerindeki kakhaha kayboldu ve yerini karanlığa bıraktı.

"Hayır. Sanırım değil. Belki de bazı şeyler değişemez." Boş şişesini tezgâhın üzerine koydu ve bir eliyle nemli saçlarını düzeltti. "Gitmeliyim. Rahatsız etmek istemem. Kurtarma için tekrar teşekkürler."

Erica ağır ağır yutkundu ve pencereden dışarı baktı. Neredeyse gün batıyordu. Eteğinin kenarıyla oynadı ve boğazını temizledi. "İstersen kalabilirsin. Zaten geç oluyor. Arayı kapatmak iyi olabilir. Misafir odasında kalabilirsin. Tabii bir planın yoksa."

Evet de, diye düşündü. Eğer şimdi giderse, muhtemelen onu bir daha asla göremeyecekti. En son yedi yıl önce görüşmüşlerdi. Bu onun hatasıydı. Şimdi çok erken gitmesinin kendi hatası olmasına izin veremezdi. Sadece onun arkadaşlığına sahip olsa bile, o kadarını kabul ederdi. Yedi yıl onun gülüşü, kakhahası olmadan çok uzun bir süreydi.

Yedi yıl, yanlış giden her şeyi düzeltmek için çok uzun bir süreydi.

Çenesini ovuşturdu ve kaşları çatılmış bir halde onu inceledi. "Etrafta dolaşmamı istediğine emin misin? Yıllar oldu. Bildiğin kadarıyla ben bir kaçağım.

Denizcilik oynayan bir mahkum."

"Lütfen." Gözlerini devirdi. "Biz birlikte büyüdük. Seni daha yeni çıplak gördüm. Sanırım 'yabancı tehlikesi' muhabbetini geride bıraktık."

Adam sıçradı, sonra da kahkahalara boğuldu. Kadın sıırttı. Karşılığında onu güldürebildiği pek sık olmamıştı.

"Eh, sen böyle söyleyince..." diye mırıldandı. Gözleri onunkilerle buluştu. İçlerinde tanımlanamaz bir şey titreşti ve kalbini tekmeleyip kanında şarkı söyleyerek içinden bir özlem şimşegi gönderecek kadar sıcak bıraktı. "Nasıl reddedebilirim?"

Sakinleştirici bir nefes aldı ve gülümsemeye zorladı. Başının döndüğünü hissetti. "Güzel," dedi ve Avukat Erica Jones'un bu gece de rolünü sürdürebileceğini umdu. Çünkü komşu kızı Erica, şu anda Jeremy'yi o kadar çok istiyordu ki onun tadını alabiliyordu ve bunu ona asla belli edemezdi.

"İyi mi?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Daha ne istiyorsun, bir parti mi? Gel hadi. Pizza sipariş edelim. Hatta sana şu iğrenç mantarlardan da alacağım."

Kıkırdadı. "Beni çok iyi tanıyorsun."

İstediğim kadar iyi değil, diye düşündü ve adam onun kızardığını görmeden oturma odasına kaçtı.

Jeremy kanepenin minderlerine yaslandı ve kıkırdandı. Erica mutfaktaydı; içkilerle ilgili bir şeyler mırıldandıktan sonra, Jeremy yine saçma sapan, aptalca, flörtöz bir şaka yaptıktan sonra kaçıp gitmişti. Bütün gece yumurta kabuklarının üzerinde yürümüştü. Ilık bir havanın ortasında buzla kaplı bir gölün üzerine serpilmiş yumurta kabukları.

Yedi yıl ayrı kaldıktan sonra, onun önünde soğukkanlılığını korumayı öğrenmiş olduğunu düşünebilirdi. Bu tamamen yanlış olurdu ve çenesine inen bir yumruğu hak edebilirdi. Jeremy onu kollarının arasına almak istemeden tek bir konuşmayı bile idare edemiyordu. Diliminden tabağına doğru peynir tellerini kovalamasını, dudaklarının dil darbeleriyle parıldamasını, bundan çok daha fazlasını yapmak istemeden izleyemiyordu. Onu mutfakta avucunun içinde yakaladığında, bırakıp gitmek için tüm iradesini kullanmıştı.

Bırakmak ve o karanlık, güzel gözler sonunda ona bir şey gösterene kadar onu öpmemek. Arzu. Özlem. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey, yeter ki onun hakkında ne hissettiğini bilsin.

Hayır. Onun hakkında ne hissettiğini zaten biliyordu ve kendini aptal durumuna düşürmeden önce gitmesi gerekiyordu.

Tekrar.

Ayağa kalktı. Mazeretlerini sıralayıp defolup gidecekti. Köşeden mutfaka doğru yürüdü ve Erica'yla tam kuvvet çarpıştı. Erica ve iki bardak dolusu su. Gıcırdadı ve kıcının üzerine düştü. Su yüzüne sıçradı ve yüzünden, boğazından ve göğüslerinden aşağı aktı. Ağzı mükemmel derecede sevimli, ürkmüş bir "O" şeklinde kıvrıldı.

Gözlerindeki suyu kırıştırdı ve bir elini yüzünde gezdirdi. Dizlerinin üzerine çöktü ve kadının kucağındaki gözlüğünü aldı. Onları yere bıraktıktan sonra gömleğini yırtıp yüzünü kuruladı.

"Çok özür dilerim Erica. Geldiğini duymadım."

Yanaklarındaki nemi kuruladıktan sonra boynunu kuruladı. Ellerinin altındaki yumuşak teni parmaklarının titremesine neden oldu. Neredeyse nasıl yapacağını unutmuştu.

nefes aldı ve kendini onun pürüzsüz, dokunulabilir teninde parıldayan her su izini yakalamaya odakladı.

Onun kollarını kavradı. "Sorun değil. Yapmak zorunda değilsin."

Durakladı -ama onu durduran şey kadın değildi. Kuruması gereken tek şey göğsüydü. Gözleri aşağıya, yakasını geçip göğüslerinin yumuşak kabarıklığındaki tek bir elmas su damlasına kayd. Keskin nefes alışı göğüslerinin kabarmasına neden oldu. Yüzü kızardı ve bakışlarını onunkilere çevirdi.

Ona baktı, yanaklarında rozetler açmıştı. Bakışlarındaki bir şey onu kendine çekti. Onu cezbetti. Denemeye cesaret edebileceğini hiç düşünmediği bir şeyi yapması için onu ikna etti. Bu sadece bir arzu değildi. Karşı koyamayacağı kadar derinlere işlemiş bir dürtüydü.

Eğildi. İkisi de konuşmadı; kanı pompalandı, nabızı aralarında yüksek sesle attı. Dudakları ayrıldı ve adam sadece bir nefes ötede durakladı. Bekliyordu. Ona kendisini reddetmesi ve hayatının yarısından fazladır istediği tek şeyi reddetmesi için bir şans verdi.

Onunla.

Yine de gözleri kapandı ve çenesinin hafifçe eğilmesi ihtiyacı olan tek cevaptı. Dudaklarını onunkilere bastırdı, nazik ve çok dikkatli bir şekilde ve yanağının kıvrımını avucunun içine aldı.

Dudaklarına karşı iç çekti. Adam onun ağzına taparken hipnotize olmuş bir yoğunlukla onu izledi; kızarması koyulaştı, kirpikleri yanaklarına doğru dalgalandı ve adam dudaklarıyla oynadıkça ona açıldı, onu keşfetmeye, daha derine bastırmaya, onu kendi olarak almaya ikna etti.

Dili onunkine dokundu ve adam inledi. Başını biraz eğdi, biraz daha bastırdı ve dudakları birbirine mükemmel bir şekilde oturdu. Ellerini kadının beline doğru kıvırdı ama parmakları kadının kalçalarının kıvrımına dokunur dokunmaz kadın sertleşti ve geri çekildi.

Derin bir nefes çekerek geri çekildi. Ondan uzaklaştı. Acı onu delip geçti. Tabii ya. Belki de bir an için kimi öptüğünü unutmuştu. Şimdi kendinden dehşete düştüğüne şüphe yoktu. Mide bulandırıcı.

Onu asla Öpmemeliydi.

Ayağa kalktı ve uzanarak onu ayağa kaldırdı. Ayağa kalkar kalkmaz onu bıraktı, ellerini ceplerine soktu ve "Gidip üstünü değiştirmelisin" diye mırıldandı.

Dudakları nefis bir şekilde şişmişti. Onlarla oyalandı -özellikle de kız gözlerini kaçırdığında. Harika. Ona bakmaya bile tahammül edemiyordu. Kendisiyle kıyaslandığında ancak bir pislik olan birini öpmekten bu kadar mı utanıyordu?

"Um, evet." Sesi boş geliyordu. "Tamam. Hemen döneceğim." Titreyerek bir nefes aldı ve sonunda ona baktı, gözleri temkinliydi. "Özür dilerim. Seni öpmemeliydim."

"Üzgün müsün? Değilim."

Bir adım daha yaklaştı ve parmağını onun yanağında gezdirdi. Kadın titredi. Daha çok çığlık atacakmış gibi hissetse de acımasız bir memnuniyetle gülümsedi. Utancı ne olursa olsun, onu istiyordu. Bakışları hâlâ ona tamamen kapalı olsa bile dudaklarının her titreyişinde bunu hissediyordu. Gözlerindeki şüpheli nemli parıltıya rağmen duyguları tamamen maskelenmişti.

"Seni istiyorum Erica," dedi. "Her zaman istedim. Benim için hiçbir şey değişmedi."

Adamın sıırsıklam gömleğini göğsüne bastırdı ve sanki titremesini durdurmak üzüntüsünü ondan gizleyebilecekmiş gibi dudağını ısırđı. "Yapamayız. Ben... Ben... bu mümkün değil."

"Bu çok mümkün," dedi. "Ve eğer sonunda seni öpmeyi başardığım için üzülmeme bekliyorsan, unut bunu. O öpücükten daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını."

Titrek bir nefes aldı ve geri çekildi. "Artık birbirimizi çok az tanıyoruz ve ben tek gecelik ilişkiler yaşamıyorum."

"İstedığımı düşündüğün şey bu mu?" Öfke onu cesaretlendirdi. "Seni tanıyorum. Ne yaptığını ve yapmadığını biliyorum. Senden çok daha fazlasını istediğimi biliyorum - o kadar çok ki, benden nefret mi ediyorsun yoksa sadece yatakta nasıl olduğumu mu bilmek istiyorsun bilmesem de, bir öpücük sana yeniden ihtiyaç duymama neden oldu. Tanrım, burada gözlerimde yıldızlarla duruyorum... ve sen tek gecelik bir ilişki istediğimi düşünüyorsun." Çenesi sıkıştı. "Belki de beni düşündüğüm kadar iyi tanımayan sensin."

Dişleri dudağına o kadar sert battı ki, derisini kıracağını düşündü. "Bu hiç adil değil."

"Hayat adil değil," dedi. Hayat adil olsaydı, prensesin fildişi kulesinden aşağıya bakıp onu fark etmesini umarak bu pozisyonda olmazdı. "Alış buna."

"Çocukça davranıyorsun," dedi, çenesi gerilmişti. Adam geri adım attı. "Belki de öyleyimdir."

Konuşmak için nefesini çekti ve göğsü kabardı. Gözleri sırlsıklam olmuş atletine kaydđ. *Beyaz* atletine. Bakışları göğüslerine ve onları saran, açıkça görülebilen pembe styene takıldı. Neredeyse öfkesini unutacaktđ. Onun yerini ihtiyaç aldı. Onu kollarına alma, merdivenlerden yukarı taşıma ihtiyaı-

"Yeter," diye ağızından kaırdđ. Adam gözlerini ait oldukları yere, kadının yüzüne çevirdi. Gözleri kocaman açılmıştı, yanakları o kadar kızarmıştı ki morarmış gibi görünüyordu. "Bu tartışma bitmiştir. Ben temizlenmeye gidiyorum. Sen burada kal."

Selam verdi. "Emredersiniz hanımefendi."

"Yapma," dedi ve saçlarını savurarak arkasını döndü. "Küstahlık ederek durumu daha da kötüleştirme. Arkadaş olmak istiyorum Jeremy."

Merdivenlerden yukarı koştu. Yumruklarını sıktđ. İçinden hayal kırıklığı geçti.

"Elbette," diye mırıldandı. "Arkadaşlar."

Kaybolana kadar onu izledi. Arkadaşlar. Ne lanet bir şaka. Tommy ve Erica sahip olduğu tek arkadaşlardđ. Onun kötü ocuk rolünü görebilen, babası olmadığını ve babasının hatalarını tekrarlamayacağını anlayan tek arkadaşları. Yaptığı hatalar için onu affeden tek insanlar. Onun normal, kusurlu bir insan olmasına izin veren tek insanlar.

Ve hala onlar için bile yeterince iyi değildi. Gvenecek kadar iyi değildi, sevecek kadar da iyi değildi.

Bu, herhangi bir kavgadan, herhangi bir kurşun yarastından, herhangi bir kayıptan daha fazla acđ veriyordu. Erica ona olan inancını yedi yıl önce kaybetmişti. Peki neden onu pmşt? Pişmanlık mı? Yoksa

Hiç o geceyi düşünüp farklı olmasını diledi mi? Tanrım, Öyle olmasını umuyordu.

Çünkü lanet olsun ona, başka bir şey düşünemiyordu.

Üçüncü Bölüm

Erica sabah güneş ışığına, bulanık gözlere ve müthiş bir baş ağrısına uyandı. Muhtemelen Vegas'taki en az dikkat çekici olaydı. En azından diğer insanlar bunun alkol ve seks dolu çılgın bir geceden kaynaklandığını iddia edebilirdi.

Erica yatağa yalnız gitmişti. Yalnız ve acı verici bir şekilde ayık.

Dün gece Jeremy'yi gerçekten öpmüş müydü? Aptalca. Aptalca, aptalca, *aptalca*. Ona sunacak hiçbir şeyi yoktu. En azından onun isteyeceği bir şey. O idolleştirdiği kız değildi. Hayır, idolleştirdiği değil. *İdealize ettiği*.

Bir kadının ideallerinden olabildiğince uzaktı.

Ve o bir denizciydi. Yakında onu terk edecek, Tanrı bilir nereye gidecekti ve o gittiğinde kız bekâr ve yalnız olacaktı. Bir şey deneseler bile, başarısızlığa mahkûmdu. Uzun mesafeli ilişkiler asla yürümezdi. Onlarınki nasıl yürüyebilirdi ki?

O yokken, bugün ona kimin ateş ettiğini, eve bir bacağı eksik ama biraz şarapnel fazlasıyla mı döneceğini, yoksa eve hiç mi dönmeyeceğini merak ederek harap olacağından bahsetmiyorum bile.

Yuvarlandı ve yüzünü yastığa gömdü. Kendini aşmaya başlamıştı. Jeremy sınırların dışındaydı. O daha iyisini hak ediyordu. Daha fazlasını hak ediyordu. O

sevdiği Erica'nın yaralı, kırık bir kabuğuydu. Onunla gülüyor ve şakalaşıyordu ama bunun tek nedeni eski anıları canlandırmasıydı. Mutlu olanları. Sevgilisinin düşman ateşi altında olup olmadığını merak ettiği, eve sağ salim dönmesini umduğu ve bunun için dua ettiği uzun geceler asla olmayacaktı.

Yine de bu onu endişelenmekten alıkoymazdı.

Yataktan yuvarlanarak çıktı. Onu otele bırakacak, hayatına devam edecek ve sadece uykudan önceki o sessiz anlarda, artık kendine yalan söyleyemediğinde endişelenmesine izin verecekti. Onu tekrar görmek eğlenceliydi ama hepsi bu kadardı. Eğlence.

Ondan şimdi kurtulursa, ilkokuldaki boşboğaz gibi sırrını ağzından kaçırmayacaktı. Yüzünün tiksintiyle bulutlandığını görmek zorunda kalmayacaktı. O tatlı öpücüğü ve ona nasıl tepki verdiğini düşünmek zorunda kalmayacaktı.

Yine de onu öpmeden önceki o anda ona nasıl baktığını asla unutamayacaktı. Sanki onu yıllar boyunca, mesafelerin ötesinde sevmiş ve her şeye rağmen sevecekmiş gibi.

Keşke.

Merdivenlerden inmeden önce üzerine bir tişört geçirdi ve bir çift haki şortun içine sıkıca soktu. Onun gitmesini istediği haberini verme zamanı gelmişti. Sakin. Sakin. Sanki mahkemede bir katille karşı karşıya değildi. Sadece Jeremy'ydi.

Nedense bu daha da korkutucuydu.

Saat daha yediydi, yani Jeremy muhtemelen hala misafir odasında sızmış durumdaydı - ya da köşeyi dönüp neredeyse

kızarmış yumurta ve domuz pastırması kokusuyla çarpıştı. Ağzı sulandı. Bu deli adam neyin peşindeydi?

Mutfağa bir göz attı ve Jeremy'yi ocağın başında, yalınayak, tavada yumurta çevirirken buldu. Künyesi dışında üstsüzdü. Her dönüşünde künyeler göğsüne doğru sallanıyor, gözlerini şaşmaz bir şekilde göğüs kaslarının arasındaki çukura ve oradaki gergin kaslara çekiyordu.

Kahve makinesi onun geldiğini haber verircesine bip sesi çıkardı. Başını kaldırıp ona baktı ve sırıttı. "Günaydın."

Erica kekeledi, olduğu yerde donakaldı. Kıkırdadı ve yumurtalara geri döndü. Spatulayı bir kez daha çevirdi ve pazıları endişe verici bir şekilde esnedi. Gözlerini kapadı, parmaklarını kıvırdı ve kendine nefes almasını hatırlattı.

Konuşmayı başardığında sesi rahatsız edici derecede kararsızdı. "Pastırma yağı. Yani, yanabilirsin. Pastırma yağı tarafından. Sıçrar."

Captain Obvious'a bir alkış.

Ona bir bakış daha fırlattı, bu seferki sorgulayıcıydı. "İyi olacağım."

"Üçüncü derece yanıklardan her yerin yara bere içinde kalsaydı bunu söylemezdin," diye tersledi. "O zaman bu kadar lakayt olmazdın."

"Tanrım, kafamı koparmak zorunda değilsin."

Spatulayı yere bıraktı ve dönüp ona baktı, fazlasıyla ayırt edici bir şekilde. Kadın yutkundu ve gülümsemeye çalıştı. "Özür dilerim. Sadece incinmeni istemiyorum. Gidip sana temiz bir gömlek getireyim, tamam mı?"

Mutfağa hızla geçti ve elini Erica'nın dirseğine koydu, sıcak ve nazik bir şekilde kavradı. "Erica, iyi misin?"

Gözleri onunkileri araştırdı. Kadın başka tarafa baktı. "Evet. Ben iyiyim." *Hayır, değilim.*

Adamın elinden kurtuldu, topuklarının üzerinde döndü ve neredeyse mutfaktan kaçacaktı. Onu bir yılan gibi saran cazibeden kaçması gerekiyordu. Eğer çok yakınında kalırsa, yılan onu ısırabilirdi.

Misafir odasında, başka bir gömlek çıkarmak için zaman harcadı. Mutfığa döndüğünde kendini daha kontrollü hissediyordu ve gömleği buruk bir gülümsemeyle uzattı.

"Al bakalım."

Gömleği çekti ve o mükemmel dalgalı karın kasları kaybolunca kadın iç çekti. Adam kaşlarını çattı ve kadın öksürdü.

"Kahvaltı nefis kokuyor."

Ve Kaptan Apaçık için ikinci ıskı.

Onun bir şey söylemesini diledi. Kendisini daha az garip hissettirecek herhangi bir şey. Onun yanından geçip dolaptan iki fincan aldı. Göz ucuyla onu izledi... ve keşke izlemeseydim dedi. Adamın gözlerindeki açlık ürpermesine ve bakışlarını kaçırmamasına neden oldu.

"Yemek pişirdiğini bilmiyordum," diye zorladı.

Omuz silkti ve sobaya geri döndü. "Uzun zamandır bekâırım.

Ben yapmazsam kimse yapmaz."

"Evet, anlıyorum." Başını salladı ve iki fincanı da dumanı tüten kahveyle doldurdu.

Becerikli hareketlerle yumurtaları, pastırmayı ve çatal bıçak takımını iki tabağa yerleştirdi ve bir tanesini ona sunmak için döndü. Yakışıklı yüzü bu sabah biraz daha az şişmiş, biraz daha belirginleşmiş ve ağzı biraz daha az endişe verici bir şekilde kırmızı görünüyordu. Gözlerini kırpmadan sırtımayı başarmıştı, bu da dün geceye göre bir gelişmeydi.

"Erica?"

Kendini salladı. Kahretsin, adam hâlâ tabağı tutuyordu ve ona Swahili dilinde milli marş söylemeye başlamış gibi bakıyordu. "Um. Evet. Üzgünüm."

"Ne için?"

"Hiçbir şey. Sadece... hiçbir şey." Tabağını ve iki fincan kahveyi aldı ve onu yemek odasına götürdü. "Yemek için teşekkür ederim. Çok tatlısınız."

"Sorun değil."

Fincanlardan birini kendi yerine, birini de onunkine koydu ve koltuğuna kaydı. Jeremy onun karşısına çöktü ve yumurtalarına daldı. Erica daha temkinli bir ıstırık aldı, sonra mutluluk dolu bir sesle gözlerini kapadı. Adam sadece muhteşem olmakla kalmıyor, aynı zamanda bir rock yıldızı gibi yemek pişiriyordu.

Hiç adil değil.

"Vay canına. Mutfakta ne yapacağını gerçekten biliyorsun. Sadece gösteriş yaptığını sanıyordum."

"Ben mi? Gösteriş mi? Lütfen. Karşı cins için o kadar doğal bir çekiciliğim var ki, bu bana gösteriş yapıyormuşum gibi *geliyor*. Bu tamamen benim, bebeğim."

"Bana bir kez daha 'bebeğim' de, pislik."

Sırıttı. "Ne istersen *bebeğim*."

Ufalanmış bir pastırma parçasını aldı ve ona fırlattı. Adam güldü ve ellerini kaldırarak onu savuşturdu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama bunu özlemişti. Birçok insanın görmesine asla izin vermediği şakacı yönünü onun yanında her zaman ortaya çıkarırdı. Bu ona her zaman kendini özel hissettirmişti. Aptalca ama gerçek.

Onun gözleriyle buluştu. Gözleri çok sıcaktı, köşelerindeki o küçük kırışık iç geçirmesine neden oldu. "Aktif savaş bölgesinin dışında olduğumu sanıyordum," dedi.

"Hiç sanmıyorum Addison. Bu bir savaş."

"Bunu hak etmek için ne yaptım? Aygır cazibem yüzünden mi?" "Oh, Tanrım." Yüzünü avucunun içine bıraktı. "Ne aygır cazibesi?" "Beni istediğini biliyorsun, bebeğim."

"...bu çizgiyi Vegas'ta mı seçtin?"

"Hayır, sadece sana bir kez daha 'bebeğim' demeyi düşündüm, bakalım gerçekten kıcımlı tekmelemeye çalışacak mısın?" Çatalını ona doğrulttu. "Ye. Sana yemek yapmak için sabahın köründe kalkmadım ki görmezden gelesin."

Güldü ama çatalını usulca aldı. "Kendini karım gibi falan gösteriyorsun."

Bir ağız dolusu yumurtayı yuttu, yutkundu ve künyesine uzandı. "Uh. Evet. Sanırım. İyi uyudun mu?"

"Dürüstçe mi? Pek sayılmaz." Burnunu kaşıdı ve ısırarak için bir parça domuz pastırması aldı. "Zor bir geceydi."

Evet. Sert. Onun da uyanık olup olmadığını merak ederken ve aralarında her şeyin farklı olmasını dilerken dönüp durmaya zor denebilirse. Her şeyin yedi yıl önce, her şey değişmeden önce olduğu gibi olmasını diliyordu.

İç çekti. "Ben de öyle. Hiç uyuyamadım. O öpücüğü düşünmeden duramıyorum."

Sertleşti. Sıradan davranışlar buraya kadarmış. "Dursan iyi olur. Birbirinizi öpmeniz bir hataydı."

"Neden?"

"Biz... arkadaşız. Bu şekilde kalmalıyız." Gömleğini çekiştirdi ve başka tarafa baktı. "Güven bana, böylesi daha iyi."

"Dur tahmin edeyim. Kim olduğum ve nereden geldiğim yüzünden. Değil mi?"  atalını yere bıraktı, ayağa kalktı ve ellerini masaya dayadı, gözleri parlıyordu. "Benim gibi birinin seni öpmesine izin verdiğin için utanıyorsun. Kabul et bunu."

Ayağa kalktı, masanın etrafında döndü ve adamın koluna olabildiğince sert bir şekilde vurdu. Ki bu çok sert değildi. *Ah*. Parmak eklemleri adamın pazusunda morarmış olabilirdi. "Senin gibi biri mi? Bu da ne demek şimdi?"

Gözlerini devirdi. " ekingen davranma. Bir kariyerim ya da yüksek lisans derecem olmadığı için utanıyorsun. Sokaklardan geldim, sokaklarda öleceğim ve asla senin için yeterince iyi olamayacağım."

Görüşü kırmızıya döndü. Parmakları acıyana kadar yumruklarını sıktı. Onun için yeterince iyi olmadığını mı düşünüyordu? Onu hak etmediğini mi? Ne salak ama. Omzuna yumruk attı. Hâlâ en ufak bir irkilme bile yoktu. Bu daha da sinir bozucuydu ve kaşlarını çatarak ağrıyan elini salladı.

"Kendin hakkında bunu söylemeye nasıl cüret edersin? Sen tanıdđım herkesten daha iyi bir adamsın ve aksini söylemeyi aklından bile geçirme. Sen lanet bir denizcisin, seni aptal. Lanet olası büyük bir kahraman."

Burun delikleri alevlendi. Kadının kollarını kavradı ve onu daha da yakına sürükledi. "Eğer bu değilse, o zaman ne? Benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini biliyorum. K r değilim."

"Bu... ben... bu işe yaramaz!" Neden vazgeçmedi ki? "Aramızda bir ilişki söz konusu bile olamaz."

"Bir gecede Bayan Cleo'ya d n şt ğ n z  fark etmemiştim." Adam onun gözlerinin içine baktı. Anlayış yavaşça yüzüne yayıldı. Yavaşça bir

adım attı.

nefes al. "Bize bir şans bile vermiyorsunuz. Neden? Neden saklanıyorsunuz? Neden korkuyorsun?"

Ona ters ters baktı. "Vegas'ta ne kadar kalacaksın? Bir gün mü?

Bir hafta mı?" Adam irkildi. "Birkaç gün daha."

"Bir şey başlatmak için yeterli değil, bunu sen de biliyorsun."

"Fazla bir şey değil," diye itiraf etti. Alnı kırıştı. "Ama birkaç ay daha göreve çıkmayacağım." Kollarını bıraktı ve saçının bir tutamına dokunmak için uzandı. Parmak eklemleri boynunu sıyrarak sıcak titremeleri ateşledi. Gözleri yumuşadı. "Erica..."

"Hayır." Kendini çelikleştirdi. "Nerede görev yapıyorsunuz?" "Pendleton Kampı. Kaliforniya'da."

"Yani... beş saat uzaklıkta mı? Aşağı yukarı."

"Hakkında." Saçlarını bıraktı ve bir parmağını yanağında gezdirdi. "Bazıları buna sürüş mesafesi diyebilir."

"Haftada yetmiş saat çalışan insanlar değil."

"O zaman uçabiliriz. Yolun yarısında buluşuruz."

"Bu işe yarayabilir," diye idare etti. "Ama çoğu insan böyle uzun mesafeli bir ilişkiyi yürütemez. Bizim yürütebileceğimizi sana düşündüren ne?"

Elini bıraktı. "Yapamayacağımızı sana düşündüren ne?"

Gerildi. Bu, ona içini açması gereken kısımdı. Sırları konusunda ona güvenmesi ve tiksintiyle ondan kaçmayacağına inanması gerekiyordu. Ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey umutsuz bir sestti.

Yapamazdı. Yapamazdı. Başını iki yana salladı. "Belki de seni otele geri götürmeliyim. Arkadaş olarak vedalaşabiliriz. Böylesi daha iyi."

Gözleri kısıldı. "Gerçekten istediğin bu mu?"

O ne istiyordu? Bunu değil. Onu kol mesafesinde tutmak için verdiği bu mücadeleyi değil. Ama ona şans tanımak, hayatına girmesine izin vermek dün gece aptalca ve gün ışığında düpedüz aptalca görünmüştü. Orijinal plana sadık kalması gerekiyordu. Hayatına devam etmeli ve onu unutmalıydı. Mutlu olmak için hayatında bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Kimseye ihtiyacı yoktu. *Ona* ihtiyacı yoktu.

Kendi başına iyiydi.

Omuz silkti. "Evet. Sanırım. Asla çalışmayız. Sen kardeşimin arkadaşısın. Yani, şu halimize bak. Bu... garip olurdu."

Sanki kadın ona tokat atmış gibi geri çekildi ve ağır ağır yutkundu. "Tamam.

Giysilerimi alayım, bir taksi çağırayım."

Bırak gitsin, dedi kendi kendine ama benliği *onu* pek iyi dinlemiyordu. Omuzlarının çöküşü, ona bakmayı reddedişi... kalbini ikiye böldü. Hâlâ onun için yeterince iyi olmadığını düşünüyordu. Vücudunun her çizgisinde, yüzünde, gözlerinde bu vardı. Nasıl açıklayabilirdi ki? Bunun onu istemediği için değil, onun kendisini istemediği için olduğunu anlamasını nasıl sağlayabilirdi? Onun dönüştüğü şeyi istemeyecekti.

Ve onu hâlâ seviyormuş gibi davranmanın getireceği cehennemi istemezdi.

Onu geçmeye çalıştı. Kadın onun kolunu yakaladı. Adamın bakışları önce eline, sonra da yüzüne kaydı. Gözleri alev alev yanıyordu, dumanlı ve sıcağı.

"Jeremy. Sen değilsin. O-"

Adam kadının elinden kurtuldu. "Tarihteki en ünlü ayrılık cümlesini söyleme bana. Biz hiç birlikte olmadık. Buna ihtiyacım yok."

Kahretsin, buna hazır değildi. Şimdi değil. Yedi yıl öncesinden daha

fazla değil, o zamanlar tek nedeni kendi saflığı ve

aptallık. "Hayır! Bu doğru. Ben... Ben ilişki tipi değilim. Kendimi buna adayamam. Sana."

"Operatif kelimeler 'sana' olacak." Adam kadının omuzlarını kavradı ve onu hafifçe sarstı. "*Bana*. Gerçekten ne demek istediğini söyle, Erica. Sokaklarda büyümüş bir adama bağlanamazsın. Babası katil olan bir adama. Ordu dışında bir geleceği olmayan dövme bir eziğe. Ailen beni hiç sevmedi. Benim gibi biriyle çıkmaya asla izin vermezlerdi. Anlıyorum. Anlıyorum. O yüzden yalan söylemek zorunda değilsin."

"Yalan söylemiyorum!" Gözleri yanıyordu. "Sadece bir erkek arkadaş istemiyorum. Bu çok mu yanlış?"

"Hayır, değil. Yanlış olan, sırf korktuğun için kendini inkar etmendir."

"Korkmuyorum." Yanakları kızardı. Korkmuyor musun? Dehşete kapılmıştı. Herkesin kendine güvensizliği vardı ve adam onunkine çok yaklaşmıştı. "Bu seni ilgilendirmez ama hayır, kim olduğun yüzünden hayır demiyorum. Bu beni daha önce hiç rahatsız etmedi. Şimdi neden etsin ki?"

"O zaman anlamama yardım et. Dün gece seni öpmemi istedin Erica."

Yutkundu. "İstedim. Ama bu o kadar basit değil."

Gözleri karardı. "Nasıl bu kadar basit değil?"

"Bir kadın hayır dediğinde hayır demek istediğini kabul edemez misin?" Dudaklarını birbirine bastırdı. "Sana kendimi açıklamak zorunda değilim."

Şaşkın görünüyordu ama başını salladı. "Haklısın. Haklısın." Ellerini bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Yani gerçekten gitmemi istiyorsun. Aramızdaki ilişkiyi yürütmeye çalışmak bile istemiyorsun."

Lanet olsun. Yüzündeki ifade, yıllar önce ona bakıp hiçbir şey söyleyemediği zamanki ifadeyle aynıydı. Sanki onun kalbini sökmüş ve avucunun içinde ezmiş gibiydi. Daha önce kaçmasına neden olan da bu bakıştı. Beceriksizce kafa karışıklığıyla çok sevdiği çocuğu incitmiş olmasına dayanamamıştı.

Ve dikkatli, savunmacı yarı gerçekleri ve yalanlarıyla acı çektiği adamı incitmiş olmasına dayanamıyordu.

Arkasını döndü.

"Jeremy," dedi ve elini onun koluna koydu. Adam arkasını döndüğünde uzandı, yüzünü avuçlarının arasına aldı, onu aşağı çekti ve öptü.

Adamın öfkeli, fırtınalı bakışları bir an için gözünün önünden geçti, sonra ağzını kaptı ve onu başını döndüren bir açlık ve sıcaklıkla öptü. Dün gece her şey yavaş ve kolay olmuştu. Bugün ise, bacakları onu desteklemeyi reddedip parmakları omuzlarına saplanana kadar diliyle onunla alay etti.

Omuzları sıva duvara çarpana kadar onu geri çekti. Elleri her yerdeydi; kalçalarını, saçlarını, belini hararetle okşuyordu. Vücudunun her hafif darbesi, her fırçası, kadının daha da yanmasına neden oluyordu. Umutsuzca. Onun için çaresizce. Yüzünü onun boynunun kıvrımına gömerken nefesleri sert bir şekilde kesiliyordu.

Bu duyguyu yıllardır tatmamıştı. Bu mutluluğu, bu tamamlanmışlığı, yanında o adam olmadan devam edemeyeceğinin neredeyse acı veren bilgisini. Yedi yıl. Jeremy hayatındayken kendini bu kadar iyi hissetmeyeli yedi yıl olmuştu. Şimdiye kadar bunu ne kadar özlediğini fark etmemişti. O hazırды

Ona her şeyi verecekti, tam o anda ve orada... ta ki gömleğini kavrayıp yukarı çekene kadar.

Buz gibi korku ateşini söndürdü. Kollarından itti, arkasını döndü ve tişörtünü tekrar aşağı çekti. Görüşü bulanıklaştı. Yüzünü kapattı. Onun önünde bu kadar zayıf olamazdı. Ona sadece sonra acıyacaktı. Onun acımasına ihtiyacı yoktu.

Ondan gelecek hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

"Gitmelisin," diye fısıldadı, boğazı düğümlenmişti.

Adam kadının omuzlarını kavradı ve yüzünü ona doğru öyle hızlı çevirdi ki kadın tökezledi. Çenesi sertti, gözleri daha da sertti. "Beni yine itiyorsun çünkü korkuyorsun. Ya gitmeyi reddedersem? Ya bu sefer kazanmana izin vermezsem?"

"O zaman lanet olası bir yasaklama emri çıkartırım!" Sertçe yutkundu ve kalbinin söylemek istemediği kelimeleri söylemek için dudaklarını zorladı. "Bunu istemiyorum. Hayatımda buna ihtiyacım yok. Gitmen gerekiyor. Şimdi."

Birkaç dakika boyunca sessizce ona baktı. Sonra döndü ve arkasına bile bakmadan odadan çıktı, fuayeye girdi ve ön kapıdan çıktı. Kapı çarparak kapandı ve boş evde yankılandı. Kadın irkildi.

Gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Gözlerini sıkıca kapattı. Şu anda kızgın olabilirdi ama gerçeği bilse ona teşekkür ederdi. İkisini de onun ne olduğunu anladığı o garip andan kurtarmıştı ve o kadar hızlı geri çekilmişti ki yanıyor da olabilirdi. Onu gören hiç kimse burada kalmazdı. Aptal nişanlısı da kaçmıştı. Aptal mükemmel Nathan, aptal mükemmel hayatı ve pek de mükemmel olmayan müstakbel eşiyle birlikte.

Baştan çıkarılmış olmasına rağmen gardını tekrar indiremezdi. Ayartılmış ve direnmişti. Güçlüydü. Olması gerektiği kadar güçlüydü.

İtiraf etmek istediğinden daha fazla canı yanmıştı.

Dördüncü Bölüm

Jeremy Bellagio'ya girdi ve başka bir kavgayı kaldırarak gücü kalıp kalmadığını merak etti. Şu anda bunu hoş karşılayabilirdi. Birkaç çürük daha. Sik kafalı bir mürekkep balığının kıçına tekmeyi yemesi. Jeremy şu anda kaybetmek için fazla heyecanlıydı, bir daha kavgaya girerse aptallık edeceğini çok iyi bilse bile. Yine de Vegas'a ayak bastığından beri aptalın tekiydi. Yeni olan neydi ki?

Neden o kadınla kendini aptal durumuna düşürmeye devam ediyordu? Bastırılmış, kendine zarar veren bir ihtiyaçla mı hareket ediyordu, kendine ve ona her zaman ne kadar umutsuz bir pislik olduğunu ve olacağını kanıtlamak için mi? Elbette onu istemezdi. Nazik, başarılı ve güzeldi. O ise berbat biriydi. Bu fikir bile gülünçtü.

Ama canı hiç de gülmek istemiyordu.

Paraların sürekli *takırtısı* ve kumar makinelerinin çan sesi zonklayan kafatasını dövüyor, baş ağrısını on kat artırıyordu. Orosu çocuğu. Bu cehennemden çıkıp üsse dönmesi gerekiyordu. Rüya gibi Vegas tatili buraya kadarmış. Son birkaç günden sonra, vahşi seks ve ucuz içkiyi sessiz bir oda ve bir fincan çayla memnuniyetle takas edebilirdi.

Belki birkaç tane de çay örtüsü rerdi ya da birkaç küçük patik. Taşaklarını içine sokabilirdi, çünkü artık onlara ihtiyaı olmadığı açıktı.

Kalabalığı iterek bara doğru ilerledi. Bunu atlatması gerekiyordu. Bunu daha önce bir kez yaşıamıştı ve tüm bu lanet olası düşüş sarmalını tekrar yaşımasına gerek yoktu. Erica'nın onu sevmediğini ve asla sevmeyeceğini biliyordu. Vegas'ta bu boşluğu dolduracak bir sürü kadın vardı. Bir yabancı yüzsüz ve sevgisiz olabilirdi... ama Erica ona birkaç saatliğine unutturabilirdi, ta ki hayatının geri kalanında unutmaya başılayana kadar.

Bir bar taburesine kaydı. Güzel barmen yaklaşıp ona sinsice bir bakış attığında sııttı. Kadının kısa sarı saçları, şu anda bile parmaklarını gömmek için can attığı lüks kahverengi saçlarından daha uzak olamazdı. Mkemmeldi.

"Hanımefendi. Bir viski alabilir miyim?"

Kıbar gülümseme si yumuşamadan, ısınmadan ve davetkr bir hal almadan önce uzun süre onu inceledi, künyesine baktı. "Elbette, asker." Kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak uzaklaştı ve tekrar ona baktı. Muhtemelen izleyip izlemediğini görmek için. Minx.

Sadece birkaç gün önce bunu çekici bir şekilde eğlenceli bulurdu. Onunla bu konuda dalga geçerdi ve eğer kız glerse, hafta sonu için arkadaşını bulduğunu bilirdi. Ama şu anda, alaycı bir eğlence kıvılcımından fazlasını bile uyandıramıyordu. En ufak bir ilgi bile duymuyordu. Lanet olsun. Lanet olası adını düşünmeye bile tahammül edemese de kız aklından çıkmıyordu.

Barmen elinde bir fncanda ilaçla döndü. Kadın gülümsedi. "Dinle, ben Erica. Eğer daha sonra bir şeyler içmek için buluşmak istersen-"

Adını söyler söylemez parasını barın üzerine fırlattı ve hızla uzaklaştı. Kadının kafası karışmış sesi onu takip etti, ama adam onu duymazdan geldi. İnanılır gibi değildi. Bu tatil daha da kötüye gidemezdi.

"Jeremy? Sen misin?"

Oh, kahretsin. Evet,
olabilir. Ve az önce
yaptı.

Jeremy dondu ve gözlerini kapattı. Neden o? Bunu hak etmek için ne yapmıştı? Üçüncü sınıfta Jenny Parkinson'ın kafasının arkasına tükürük topu fırlattığı zaman mıydı? Ya da on dört yaşındayken Erica'nın aşık olduğu kıza ondan nefret ettiğini ve kötü koktuğunu söylediği zaman mı? Alex Nelson kötü kokuyordu ama Erica Jeremy'yle bir hafta boyunca konuşmamıştı.

Ve Tommy onunla yıllardır konuşmamıştı ama işte
buradaydı. Lanet olsun.

Jeremy kendini döndürdü, yüzünü umursamaz bir ifadeye büründürdü ve panik maskesi takmadı.

"Tommy?" Sanki bu sesi hemen tanımamıştı. Eski en iyi arkadaşı, güvenini kıran ve insanlığa olan son inancını da yok eden adam. "Sen misin?"

Tommy aynı görünüyordu. Biraz daha yaşlı, biraz daha akıllıydı ama hâlâ aynı dikenli saçlara ve koyu kahverengi gözlere sahipti - ona her zaman Erica'yı hatırlatan gözler.

"Tanrım, Jeremy. Nasılsın?"

Tommy kısık gözlerle Jeremy'ye baktı. Tommy'nin bakışları çürüklerinden birinde ve dudağındaki yarıktaki her durduğunda Jeremy irkildi. Tommy'nin ağzı tıpkı Erica'nınki gibi gittikçe daraldı.

ona yeni bir tane sökmek üzereydi. Bazı şeyler hiç değişmezdi. Tommy her zaman düzgün, sakin, ağırbaşlı, iyi giyimli ve nazık biriydi. Jeremy rahattı. Dağınıktı.

Dağınıklık.

"Sana ne oldu böyle?"

Jeremy omuz silkti. Tommy'nin yanında nasıl davranması gerekiyordu? Birbirlerini son gördüklerinde Tommy yumruklarıyla Jeremy'nin yüzünü malç haline getirmiş, sonra da onu çimenlerin üzerine fırlatmış ve bir daha asla kendini göstermemesini söylemişti. Çürükler iyileşmişti. Jeremy iyileşmemişti.

Kendini beğenmiş bir sırtış tercih etti. "Birini kızdırdım. Bu konuda iyiyimdir. Beni tanıyorsun. Ya da tanıdığını sanıyordum."

Tommy irkildi, ama irkildiği kadar çabuk geçti. "Evet. Seni tanıyorum. Ya da tanıyordum. Ne oldu?"

Yani Tommy sakın mi davranmak istiyordu? Tanrım, o ve Erica gerçekten birbirlerine benziyorlardı. Aileden geliyor olmalı. Her şeyi halının altına süpürmek. *Hiçbir şey olmadı, arkadaş olalım.* İyi. Jeremy bu oyunu oynayabilirdi.

"Hiçbir şey, gerçekten. Son kız biraz kaba davrandı. 'Elde edilmesi zoru oynamayı' biraz fazla ciddiye aldı, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Son kızın mı?" Tommy'nin yüzü kızardı ve yumruklarını sıktı. "Dün gece birlikte olduğun kız mı yaptı bunu sana? Tek gecelik bir ilişki mi?"

"Evet." Jeremy topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Bu konuşmayı nasıl bitirmesi gerekiyordu? Son yirmi dört saat içinde geçmişiyile ilgili ömür boyu yetecek kadar garip hatırlatma almıştı. Ve Tommy bugün yapılacaklar listesinde değildi. Onu affetmek de öyle. "Bak, ben şimdi odama gidiyorum. Fazla uyuyamadım."

Jeremy iki adım atmıştı ki Tommy, "Dün geceki kız benim kardeşim olamaz, değil mi?" diye sordu.

Gerildi. Erica Tommy'yi aramış mıydı? Jeremy'nin şehirde olduğunu söylemiş miydi? Bunu neden yapmış olabilirdi ki? Aralarında bozulan şey düzeltilemezdi.

Jeremy yutkundu ve arkasını döndü. "Neden böyle düşündün ki?"

Tommy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Çünkü benim kıyafetlerimi giyiyorsun, aptal."

Orospu Çocuğu.

Tommy'nin giysilerini ödünç aldığını unutmuştu. Daha da kötüsü, Erica'ya geri vermesi gerekiyordu. Onu bir kez daha görmesi gerekecekti. Belki de her şeyi güzel ve düzgün bir şekilde paketleyip postayla gönderecekti. İnsan teması gerekmezdi. Kendini hazırlayacak kadar aptal olduğu bir değil, iki reddedilmeyi hatırlatmayacaktı.

Onu bir daha görmektense düşman bölgesine silahsız girmeyi tercih ederdi. Onun için doğru kişi değildi. Ya doğruyu söylüyordu ve fiziksel olarak ne istiyor olursa olsun, bir erkek arkadaş aramıyordu ve kariyerine odaklanmayı tercih ediyordu.

Ya da ona yalan söyledi ve duygularını incitmek istemedi. Onu istemedi, nokta.

Her iki durumda da, üçüncü bir aşağılanma için geri dönmeyecekti.

Tommy boğazını temizledi ve bir adım daha yaklaştı. Tam Jeremy'nin alanına,

Jeremy birdenbire kendini isyancıların kışını tekmelemiş bir savaş gazisi gibi hissetmemeye başladı. Kas kütlesi olarak Tommy'den daha ağırdı ama adamın şu anda ona bakışına bakılırsa bu bir fark yaratmayabilirdi.

"Bana cevap verecek misin," diye hırladı Tommy, "yoksa seni dövmem mi gerekecek?"

"Uh." Jeremy iki elini de kaldırdı. "Erica'yla karşılaşmış olabilirim ama sadece bir geceliğine. Biz-"

Tommy onun gömleğini avuçladı ve gözleri alev alev yanarak onu geri itti. "Seni bok kafalı. Eğer ona zarar verirsen, seni burada ve şimdi öldürürüm." Hırlayarak Jeremy'yi tekrar itti. "Yoksa bunu yapamayacak kadar korkak mıydın? Yara izlerini görünce kuyruğunu kıstırdın mı? Pislik herif. Seni geçen sefer öldürmeliydim!"

Jeremy hiç kıpırdamadan durdu. Öyle yapmasaydı Tommy'nin dişlerine yumruk atacaktı. Hâlâ arkadaş olsalardı, vurabilirdi. Tommy muhtemelen ona bir yumruk atmayı hak ediyordu, çünkü az önce küçük kız kardeşini sanki seks bir kan sporuymuş ve altın için yarışıyorlarmış gibi becerdiğini ima etmişti.

Bekle. Yara izleri mi?

"Neden bahsediyorsun sen? Ne yarası? Ve neden tavuk olayım ki?"

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun," diye tısladı Tommy, sonra yana baktı. Tutuşu gevşedi. "Kahretsin. Sakin ol. Kıçını tekmelemek için bile olsa hapse girmeyeceğim."

Jeremy, Tommy'nin bakışlarını takip etti. Üç güvenlik görevlisi kalabalığı yararak ilerledi, elleri kalçalarında ve şok tabancalarına biraz fazla yakın duruyordu. Jeremy temel eğitimdeki bir gösteri tatbikatı sırasında bir kez şok tabancasına maruz kalmıştı. Elektroşok acısının 31 çeşidini ikinci kez yaşamak istemiyordu.

Kaşlarını çatarak Tommy'nin elinden kurtuldu. "Bunu başka bir yerde bitirelim. Benim odamda. Hadi gel."

Birlikte güvenlik görevlilerinin yanından geçmeye çalıştılar ama adamlar yollarını kesti. "Burada her şey yolunda mı?"

Jeremy en iyi sarhoş sırtışını denedi. "Her şey yolunda. Biz eski dostuz."

Tommy başını salladı ama konuşmadı. Çenesi sıkıca kapanmış, kolları gerilmişti. Korumalar pek ikna olmuş görünmüyorlardı ama Jeremy ve Tommy'nin geçmesine izin verdiler. Tıklım tıklım dolu kumarhanenin içinden geçip lobiye girdiler. Jeremy hiç konuşmadan Tommy'yi odasına götürdü. Birbirlerine söyleyecekleri herhangi bir şey hoş olmayacaktı. Gizlilik en iyisiydi.

İçeri girdikten sonra Jeremy kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı. "Bana neden bahsettiğini söyle. Şimdi."

Tommy ona baktı. "Yara izlerinden gerçekten haberin yok mu?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Jeremy dişlerini sıktı. "Ne yarası?"

"Onunla gerçekten yatmış olsaydın bilirdin. Peki bu çürükler nereden geldi?"

Jeremy içini çekti ve odanın derinliklerine doğru ilerleyerek kanepeye çöktü. Ya yaşlanıyordu ya da çok yorgundu ama bu konuşma için fazla yorgundu. "Bu seni ilgilendirmez, değil mi? Beni karını becermekle suçladığın gece arkadaşlığımızı bitirdiğine eminim."

Tommy'nin yüzü kızardı. "Bak, hatalı olduğumu biliyorum. O zaman da bilmeliydim."

"Evet. Yapmalıydın." Jeremy künyesini parmakladı ve gözlerini pencereden dışarı dikti. "Bunu yapmayacağımı herkesten çok senin bilmen gerekirdi. Diğer herkesten bunu beklerdim. Otomatik olarak en kötü sonuca atlayacaklarını biliyorum. Ama sen?"

"*Biliyorum.*" Tommy içini çekti. "Özür dilerim. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum." "Ama yine yaptın."

"Bunun için beni suçlayamazsın. Neredeyse bana kız kardeşimi ormanda becerdiğini söyledin. Bu senin suçun." Tommy gülümsemeye çalıştı, yorgun ve mizahsızdı. "Bak, ben daha iyi biliyordum. Nicole'le yatmayacağını biliyordum. Erica'yı sevdiğini biliyordum ama yine de yalanlarına kandım. Nicole beni neredeyse bir ilmiğe geçirmişti. Aşk söz konusu olduğunda, beynin çalışmayı durduruyor. Özür dilerim."

Jeremy gözlerini kapadı ve elini yüzünde gezdirdi. Tommy'ye özürlerini kabul edip cehenneme gitmesini söylemek istiyordu ama ne yazık ki onu çok iyi anlıyordu. Aşk insanların aptal gibi davranmasına neden oluyordu. Tıpkı Erica'nın kendisini istemediğini bildiği halde sürekli ona asılması gibi.

Aklı zamanını boşa harcadığını biliyordu ama kalbi onu dinlemeyi reddediyordu.

"Üzgün olduğunu biliyorum," dedi Jeremy. "Ve bunu kabul etmeye çalışacağım, ama bu kolay değil. O gece benim için çok şeyi mahvetti. Bizim için çok şeyi. Ve Erica..."

"Biliyorum. Sen onu sevdin. Sanırım o da seni seviyordu. Sen gittikten sonra bir ay boyunca her gün ağladı. Sen geri dönmedikten sonra." Tommy'nin parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. "Ben seni kovduktan sonra."

Jeremy gözlerini kırptırdı. "O mu yaptı? Neden? Beni sevmiyordu. Ona söyledim..." İtiraz etti. Onca yıldan sonra Tommy'ye karşı dürüst olmak

zordu.

birçok cevaplanmamış soru vardı. Erica'nın yaraları hakkında ne demek istemişti? Bu yüzden mi onu kendinden uzaklaştırmıştı? "...Ona onu sevdiğimi söyledim ve o kaçtı."

"Kaçmış olabilir," dedi Tommy, "ama pişman oldu. Ama dün gece nasıl oldu da onunla birlikte oldun?"

Jeremy inledi ve şakaklarını ovuşturdu. "Her şey dün başladı..."

Beşinci Bölüm

Erica aynanın önünde durdu ve ona bakan şeyin gerçekten kendisi olduğunu kabul etmeye çalıştı. Bu artık onun gerçekliği idi. Kendine çirkin olmadığını söyledi. Kendinden nefret etmemeliydi. Bu onun hatası değildi.

Bir gece, dikkatsiz bir kamyon şoförü ve tüm hayatı sonsuza dek değişmişti. Gördüklerinden nefret etti. O zamandan beri birlikte olduğu her erkekten de. Her şey Nathan'la başlamıştı. O gittiğinde hiç şaşırmamıştı. Kazadan önce ilişkisini bitirmeye hazırdı. Gerçek bir insan duygusu görmek için ona zarar vermek istemeden önce ancak bu kadar mükemmelliğe katlanabilirdi.

Ama hastane yatağında, sargılı ve her yeri ağrıyarak uyandığında korktuğu şeyi bir kez daha doğrulamıştı. Kimse karnındaki ve sırtındaki yara izlerinin ötesini göremiyordu. Kimse onu bir daha istemeyecekti, acıma duygusu onları motive etmeyecekti. Hayatını yalnız geçirecekti. Bununla bir sorunu yoktu. Kabullenmişti bile.

Jeremy geri gelene kadar.

Onun daha fazlasını istemesini sağlamaya cüret etmişti. Onu istemesini sağlamaya cüret etti. Ama onu görürse, gerçek onu, ne yapardı? Kaçar mıydı? Bahaneler mi uydururdu? Hayır, kaçmazdı.

Çocukluğundan beri sevdiği tek adam tarafından reddedilmeye dayanamıyordu. Yalnız kalması daha iyiydi. Daha güvenliydi.

Ama kendini daha iyi hissetmiyordu.

Birinci kattan bir kapı sesi yankılandı. Gömleğini bıraktı ve tekrar düzeltti. Akşamın dokuzunda kapısında kim vardı? Muhtemelen Tommy. Merdivenlerden hızla indi, kapıyı kırarak açtı ve gözlerini kısarak karanlığa baktı. Lanet olası verandanın ışığı yine sönmüştü ve gelenin Tommy olduğundan, intikam almak isteyen kaçak bir mahk m olmadığından emin olana kadar kapının zincirini  ıkarmayacaktı.

Daha da kötüsü. Jeremy, elinde çiçekler, diğerinde Tommy'nin özenle katlanmış giysileriyle kapısının eşiğinde duruyordu.

G mlekleri bile ondan daha iyi katlıyordu. Ona bir önlük giydirip yanında tutmak istiyordu.

Buketi uzattı. "  eri girebilir miyim?"

Erica bir iniltiyi bastırdı. "Neden? Sanırım her şeyi zaten söyledik."

"Hayır, yapmadık." Gözleri onu yakaladı ve bırakmayı reddetti. "Konuşmamız gerek."

Kalp atışları hızlandı. Onu tutup, aptal ve saf olmayı bırakana kadar sıkabilmeyi diledi. Neden onunla konuşmak istiyordu ki? S yleyecekleri her şey, onu tekrar gönderdiğinde daha çok canını yakacaktı. Onun kendisine ait olmadığını ve asla da olmayacağını anlaması için ne yapması gerekiyordu? Onun kalbini de iyice sıkması, kırılana kadar sıkması mı gerekiyordu?

"Gitmen gerek." Kapıyı kapatmaya çalıştı. Ayağını aralıktan içeri soktu.

"Tommy'i otelimde gördüm."

Nefesini tuttu ve daha fazla çürük olup olmadığını kontrol etti. Aynı görünüyordu; hırpalanmış, dövülmüş, hala muhteşemdi ama eskisinden daha kötü değildi. "Ne oldu?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bu en iyi içeride konuşulacak bir konu." "Seni içeri almazsam bana söyleyecek misin?"

"Hayır."

İçini çekti ve gözlerini devirdi. "O zaman elbette," dedi, zinciri çözdü ve kapıyı açtı. "İçeri gel."

Kafasının içinde uyarı zilleri çaldı. Kapıyı kapatın. Çok geç olmadan kapıyı suratına çarp. Onları görmezden geldi. Endişe onu titretiyordu - endişe ve imkânsızın gerçekleşebileceğine dair küçük bir umut ışığı. Ona yaralarıyla ilgili her şeyi anlatabilirdi ve o yine de onu severdi. Onu yine de isteyecekti.

O gerçekten aptal, umutsuz bir idealistti.

Adam içeri girip çiçekleri uzattığında, kadın parmaklarını buruşuk kâğıt ambalajın etrafında dolaştırdı. Laleler. Laleleri her zaman sevmişti ve kokularını içine çekmek için onlara yaklaşımdan kendini alamıyordu. "Teşekkür ederim. Bunların en sevdiklerim olduğunu hatırladınız mı, yoksa şanslı bir tahmin miydi?"

"Bana söylediğin her şeyi hatırlıyorum," dedi, sesi sertti, her kelimesi neredeyse onu okşuyordu. "İstesem de unutamam."

"Sana söylediğimde on yaşındaydım." Nefesleri kesildi. "Bunu nasıl hatırlayabiliyorsun?"

"Ben de senin kaç yaşında olduğunu hatırlıyorum. Hepsini hatırlıyorum." Sırttı. "Sen de öyle."

Kızardı ve başını salladı. En sevdiği çiçek kadar küçük bir ayrıntıyı nasıl hatırlayabilirdi? Bu on altı yıl önceydi. Muhtemelen blöf yapıyordu ve sadece hatırlıyormuş gibi davranıyordu. "Peki. O zamanlar en sevdiğim grup kimdi?"

"Backstreet Boys. Özellikle Kevin. Onları karanlık ve düşünceli severdin." Bir an bile tereddüt etmedi. Lanet olsun ona. "NSync'i sevmezdin ama Justin Timberlake'i severdin. Hâlâ seviyor musun?"

"Uh. Evet." Kadın ona baktı. "Bunu nasıl hatırlıyorsun?"

Güldü ve bir parmağını kızın yanağında gezdirdi. Dokunuş, ardında ürpertiler bıraktı. "Çünkü bana sen söyledin."

"En sevdiğin renk?"

"Mor. Zor sorular bile sormuyorsun." "Lanet olsun sana," diye mırıldandı.

Mutfağa sığındı ve laleleri tezgâhın üzerine koydu. Kahkahaları onu takip etti. Onu nasıl bu kadar iyi tanıyabiliyordu? En çok hangi lanet Backstreet Boy'u sevdiğini zar zor hatırlıyordu. O neden hatırlıyordu ki?

Bir dolabı açtı ve kararsız elleriyle bir vazo aldı. Çiçekleri almak için döndüğünde adamın göğsüne çarptı. Adam kıkırdadı ve onu sabitledi -ve onu bırakmadı. Kadın onun dayanılmaz mavi gözlerine baktı. Neden onu yine geri çevirmişti?

Oh. Doğru. Yara izleri.

"Hayatını kurtarmak için hala düz bir çizgide yürüyemiyorsun. Hiç yapamadım. Avukatların metodik bir duruşa sahip olmaları gerektiğini sanırdım." Parmakları onun kollarını okşadı. "Ama bu özelliğinin değişmemiş olması hoşuma gidiyor. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Sıkıcı bir avukat olsan bile."

Gülümsemeye çalıştı. "Hayatımı kurtarmak için 'dengeli' olmayı beceremem."

Aralarındaki gerginlik çatırdadı. Bakışları dudaklarının üzerinde gezindi, ta ki o gözlerin ağzına yapmayı vaat ettiği sapkın şeyleri neredeyse hissedinceye kadar. Kadın dudaklarını yaladı. Adam daha yakına eğildi ve kadın bir iniltiyi bastırdı.

"Çiçekleri suya koysam iyi olur," diye mırıldandı.

Başını salladı, onu serbest bıraktı ve adaya yaslandı. Parmakları künyesinin üzerinde oynuyordu. Aklında bir şey olduğunda bunu hep yapar gibiydi. Şimdi ne olduğunu merak ediyordu ve adam "Beni test etmek istediğin başka bir şey var mı?" diye sorduğunda pişman oldu. Erica pop trivia ustasıyım."

Ödül için üç numaralı soru: Neden seni aklımdan çıkaramıyorum?

"Onuncu sınıfta kimi severdim?" "Ben."

"Ciddi ol." Onun gerçeğe ne kadar yakın olduğunu bilmesine izin vermeye dayanamıyordu. Kaşlarını çattı. "Hadi ama. Tekrar tahmin et."

"Pekala, pekala. Kenny. Nedenini bilmiyorum. Eziğin tekiydi."

"İşte bu yüzden. Kötü çocuk evresindeydim." Kıkırdadı ve çiçekleri vazoya yerleştirdi. "Her kızın hayatında bir noktada en az bir kötü çocuğa ihtiyacı vardır." "Hâlâ o dönemde misin?" Adam doğruldu, hareketleri tembel ve güçlüydü ve kızın saçının bir tutamını çekiştirdi. "Bu rolü mükemmel bir şekilde oynayabilirim.

Bunu kanıtlayacak geçmişim ve dövmelemlerim bile var. Ve referanslarım da var. Polisler de sayılır, değil mi?"

Bir kahkaha patlattı. "Özür dilerim. Bunu uzun zaman önce unuttum."

"O halde önceki ifademi geri alıyorum ve hakimın bu ifadeyi kayıtlardan çıkarmasını talep ediyorum. Ben iyi bir adamım, yemin ederim." Jeremy gülümsedi, insan formundaki büyük kötü kurt kadar masumdu. "Ben zararsızım."

"Şüpheli."

Hiçbir şey söylemedi, sadece o yoğun gözlerle onu izledi ve saçının bir tutamıyla oynamaya devam etti. Eğer ona öyle bakmayı bırakmazsa...

Adamın ulaşamayacağı bir yere çekildi. "Sana bir içki ikram ederdim ama bu gömlek sadece kuru temizleme için."

Yüzünü buruşturdu ama gözlerinin kenarları kırıştı. "Ow. Hiç hoş değil." "Bunu hak etmiştin."

"Genelde öyle yaparım." Sırıttı. "Sen şarabı getirirsen ben de bardakları getireyim mi?" "Elbette."

Mutfakta arkadaşça bir sessizlik içinde hareket ettiler. Çok evcil hissettiriyordu. Sanki yıllardır bu şekilde yan yana çalışıyorlarmış gibi. Erica onun şarap doldurmasını izledi. Onunla ne yapacağını ya da neden burada olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Neden çiçeklerle gelmişti? Bu *semper fi*'yi biraz fazla ileri götürmekti, özellikle de onu ne kadar sadakatle takip ederse etsin onu geri çevirebildiği zaman.

Ellerinde dolu bardaklarla oturma odasına yöneldiler. Bacaklarını altına sıkıştırarak kanepeye yerleşti. "Tommy ile ne oldu?"

"Beni onun kıyafetlerini giyerken gördü ve çılgına döndü."

"Kahretsin." Şarabından bir yudum aldı. Bütün şarabı yudum yudum içmek istiyordu. "Ona ne söyledin?"

"Şey..." Boğazını temizledi. Yine künyeye takılmıştı. Bundan hoşlanmayacaktı, değil mi? "Ona morlukların bir gece önce vahşi bir kadınla dolaşmaktan kaynaklandığını söylemeseydim açıklaması daha kolay olurdu."

Nefes nefese kaldı. Vücudundaki her damla kan yüzüne hücum etti. "Yapmadın!"

"Yaptım," diye itiraf etti utanarak. "Ama kendimi savunmam gerekirse, onun kıyafetlerini giydiğimi unutmuşum ve beni gafil avladı. Geri adım atmaya çalıştım ama bana inanmadı."

O ölmüştü. Tommy bunu yaşamasına asla izin vermeyecekti. "O ne yaptı?"

Şarabının geri kalanını içti ve bardağı sehpanın üzerine koydu. Ona baktığında, alaycı eğlencenin tüm izleri kaybolmuştu. Ensesindeki ince tüyler telaşla diken diken oldu.

"Seni görüp kaçtığım için beni öldüreceğini söyledi." Adam onu dikkatle izledi. "Neden böyle düşünsün ki? Sen neden düşünesin ki?"

Şarabını yudumlarken boğuldu. Korku kalbini inanılmaz bir hızla yerinden oynattı. Jeremy onu dikkatle izliyor, itiraf etmesi için adeta meydan okuyordu. Ama nasıl yapabilirdi ki? Sırlarını saklamak ona aitti. Onları ne zaman, nerede ya da kime anlatacağına Tommy karar veremezdi. Onu öldürecekti. Jeremy'den kurtulacak, sonra da Tommy'nin evine gidip onu öldürecekti. Daha küçük olabilirdi ama kışına öyle bir tekme atardı ki bir hafta oturamazdı.

Bardağını sehpa çarptı ve ellerini kalçalarına koyarak ayağa fırladı. "Gitmen gerekiyor. Eğer gitmezsen, seni garanti edemem."

Güvenlik. Ya da yüzüne yumruk atmayacağımdan."

"Sen ilk olmazdın." Bir kolunu kanepenin arkasına uzattı ve kendini rahat ettirdi. "Devam et. Sol yanağım henüz morarmamış. Bence biraz renge ihtiyacı var, sence de öyle değil mi?"

"Jeremy!" Hırladı ve ayağını yere vurdu. "Ben ciddiylim. Gitmen gerekiyor."

"Hayır. Bir daha kaçmayacağım." Ayağa kalktı ve kadının dirseklerini kavradı. Gözleri yalvarıyordu. "Ne zaman iyi bir şeye, gerçek bir şeye yaklaşıp kaçırıyorsun. Bu sefer kaçmayacaksın. Sana izin vermeyeceğim. Burada bir şeyler olduğunu biliyorum. Bir şey olabileceğimizi biliyorum, eğer bana izin verirsen. Neden izin vermiyorsun?" Sakin kontrolü onu çileden çıkarmıştı. Sakin olanın o olması gerekiyordu. Kontrolün onda olması gerekiyordu. Kadın onun kafasında bir şeyler kırmaya hazırken o nasıl sakin ve mantıklı davranabilirdi?

Belki şarap kadehiyle başlardı.

"Seni içeri almıyorum çünkü istemiyorum. *Seni* istemiyorum." Ama sesi son kelimedede kesildi ve adamın gözleriyle buluşamadı.

"Saçmalık." Parmakları sıkılaştı. "Evet, beni istiyorsun. Ama bunu kabul etmeyi reddediyorsun, tıpkı yedi yıl önce kabul etmeyi reddettiğin gibi. O zamanki davranışın üzerimde işe yaramış olabilir ama şimdi yaramayacak. Bunu yetişkinler gibi konuşana kadar gitmiyorum."

Erica gözlerini kapadı ve sabır için dua etti. Sabır dikkat çekici bir şekilde sessiz kaldı. Lanet olsun. Her zaman mantıklı olan o olmuştu. Tanrı aşkına, o bir avukattı. Eğer avukatlar hakime bağırıp çağırırlarsa, kendilerini yerel hapisanede sigarayla takas edilirken bulurlardı. O ise

Asla ve asla öfkesine yenik d   mezdi, ama öfkesi onu tam da en çok ihtiyaç duyduğu anda yüzüstü bırakmıştı.

Gözlerini onunkilere dikti. "Lütfen. Seninle birlikte olmak istemedi imi kabul edip gidemez misin?"

"Sadece doğruysa. O zaman giderim ve sen de yasaklama emrini  ıkartırsın. Ya da Noel'de ve   kran Günü'nde aileme merhaba demek ve eski dostlarla hasret gidermek için u rayabilirim. Ne istersen... Bana doğruyu söylediğin sürece. Öyle mi?"

Yalan söylemek için dudaklarını araladı ama kelimeler a zından çıkmadı. "Konu  benimle," diye ikna etti. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Sarsılarak adamın elinden kurtuldu, ona sırtını döndü ve terli elleriyle g mle ini düzeltti. "Seni yıllardır görmediğim halde buraya gelip benden bir şey talep etmeye hakkın yok."

"Birbirimizi en son ne zaman g rd   m z  hatırlıyor musun?" Sesi o kadar kısıktı ki neredeyse onu duyamayacaktı. "Ne dedi imi hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirdi ki? Keşke onun içinde uyandırdığı duygulardan bu kadar korkmasaydı.

Keşke ka masaydı.

Kanepeye çöktü ve ellerini birbirine d   mledi. Ona bakamıyordu, gözlerini görmeye dayanamıyordu, o kadar sıcak ve sevgi doluydu ki. Sevgiyi o kadar çok istiyordu ki canı yanıyordu. Kolayca yok edebileceği bir a k.

"Elbette hatırlıyorum," diye fısıldadı.

Onun yanına oturdu ve ellerini sıktı. "S ylediklerimde ciddi dim. Seni hayatım boyunca sevdim. Seni düşünmeden duramadım. Seni düşünmeyi

hiç bırakmadım."

"O yedi yıl önceydi!" diye tersledi. Güçlü ol. Onu içeri alamazdı. Güçlü kalmak zorundaydı, lanet olsun. "İnsanlar değişir. Büyürler ve farklı şeyler isterler."

Başını iki yana salladı. "Ben değil. Büyüdüm ama hâlâ seni istiyorum."

"Kes şunu. Kes şunu." Kalbi, üzerindeki boğucu baskının etkisiyle paramparça oldu. Onu öldürüyordu. Her kelime onun kararlılığını yok ediyor ve onu zayıflatıyordu. Çok zayıf. Artık onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. O güzel sözlerin hiçbiri onun şu anki haline uymuyordu.

"Durmayacağım." Parmakları onunkileri sardı, o kadar sıcak, o kadar becerikli, o kadar güçlüydü ki. "Sen de bana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini itiraf edene kadar durmayacağım. Tıpkı o zaman yaptığın gibi."

Boğuk bir ses çıkardı ve ellerini onunkilerden ayırdı. "Seni önemsediyimi nereden çıkardın? Ben kaçtım!"

"Ve bir ay boyunca her gün ağlamışsın. Tommy söyledi."

Şu anda Tommy'nin hayatta kalma şansı, büyük bir metropol merkezinin nükleer bir soykırıma uğramasından daha düşük görünüyordu. Erica yumruklarını sıktı. "Tommy çok uzun süre hayatta kalamayacak, o yüzden başka bir muhbir bulman gerekecek. Belki birkaç uygun sınıf arkadaşı daha. Umarım ben onu toprağa vermeden önce barışırsınız. Şimdi gidin."

"Ben gitmiyorum. Dinlemen için bunu daha kaç kez söylemem gerekiyor?" Nazik bir dokunuşla çenesini yakaladı ve gözleriyle buluşması için onu kaldırdı. "Seni seviyorum. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Ne yaparsan yap, ne söylersen söyle seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Yanaklarında gözyaşlarının ıslak izlerini hissedene kadar ağladığını fark etmemişti ama onları durduramıyordu. Bu geceden sonra duracaklarından da şüpheliydi. "Ne söylediğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye fısıldadı.

"Evet, biliyorum. Avukat olduğunu nereden bildiğimi biliyor musun? Sana ayak uydurmaya çalıştım. Nerede olduğunu. Ne yaptığınızı. Yine de sapıklık sınırını aşmamaya çalıştım." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama o zaman da gitmene izin veremezdim... şimdi de izin veremem."

Başını çılgınca salladı. Gözyaşları onu kör etmişti. "Yapmak zorundasın. Beni sevemezsin. Yaralarımı bilmiyorsun-"

"Bana onlardan bahset!" Kendine hakim olamayıp ayağa fırladı ve sertçe eliyle işaret etti. "Bana söylemekten korktuğun bu kadar kötü ne olabilir? Onları birini öldürürken mi aldın? Banka soyarken mi?"

"Melodramatik bir eşek olma." Sarsılarak yanaklarını sıvazladı ve omuzlarını dikleştirdi. Adam gerçeği bilmek istiyordu. Onun kendisini rahat bırakmasını istiyordu. Her ikisini de halletmenin hızlı ve kolay bir yolunu biliyordu. Ayağa kalktı, korku midesinin derinliklerine yerleşti ve bacaklarını uyuşturmak için aşağıya doğru süründü. "Onları görmek mi istiyorsun? Yara izlerimi mi görmek istiyorsun?"

"Evet. Tenindeki birkaç iz beni korkutup kaçırmaz. Korkutacağını düşünmen beni deli ediyor."

"Çünkü sen saf ve idealist bir aptalsın."

Gömleğinin düğmelerini çözdü, elleri titriyordu. Adamın gözleri onun hareketlerini takip etti. Bundan sonra onu hâlâ isteyebileceğine dair aptalca umudunu bastırdı. Şimdi söz vermişti ama onu henüz görmemişti.

"İki yıl önce," dedi, "işten eve dönüyordum. Geç olmuştu ve yorgundum. Yanımdaki koltukta duran pizzayı hatırlıyorum. Eve gidip yemeyi düşündüğümü hatırlıyorum. Sucukların nasıl koktuğunu bile hatırlıyorum. Peynirin de. Muhteşemdi. Hafızam o kadar güçlü ki şimdi bile kokusunu alabiliyorum."

Kelimeler aceleyle döküldü. O kadar uzun zamandır içinde tutuyordu ki artık zapt edemiyordu. Ona ne olduğunu bilmesini istiyordu ama gömleğinin eteklerine yapışmıştı. Güvenlik battaniyesine. Belki çok uzun süredir, ama arkasına saklanabileceği bir şeye ihtiyacı vardı. Şimdi her zamankinden daha fazla.

"Kamyonun geldiğini bile görmedim," diye fısıldadı. "Hâlâ çarptığı anı hatırlamıyorum. Sadece ışıklar, korna sesi. Çok geç olana kadar fark etmemiştim bile."

Jeremy'nin yüzü soldu. "Ne oldu?"

"Telefonumu düşürdüm. Önemli bir müşteri görüşmesi için bekliyordum ve kırmızı ışıkta duruyordum, bu yüzden hemen elime alıp kemerimi bağlayayım dedim. Telefonuma ulaşmak için eğildiğimde bir tır kontrolünü kaybetti ve yolcu tarafındaki kapıma çarptı. Son hatırladığım ışıklardı. 'Oh, güzel, telefonumu görüyorum' diye düşündüm. Sonra... hiçbir şey olmadı."

Sert bir sesle onu kollarının arasına aldı. Uzun, güçlü vücudu onunkine karşı titredi. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim."

Yürek parçalayıcı bir an için kendini onun göğsüne yasladı ve sonra geri çekildi. Şimdi zayıf olmasına izin veremezdi. Bu en kötüsü bile değildi. "İşim bitmedi."

Tekrar künyesine uzandı. Onu sinirlendiriyordu. Güzel.
Öyle olmalı.

"Tamam," dedi. "Dinliyorum."

Kendini onun yüzüne bakmaya zorladı. Onu kırsa bile, oradaki her korkunç duyguyu görmesini sağladı. Arzuladığı aşkı. Korktuğu tereddütü. İhtiyaç duyduğu şefkati ve asla istemediği sempatiyi.

"Gömleğim polyesterdi. Yanıcı. Arabadan yeterince hızlı çıkamadım. Gömleğim alev aldı, karnımı ve sırtımı yaktı. Bana sadece çok kısa bir süre yandığım söylendi ama fazlasıyla zarar verdi." "Hazır değilsen bana göstermek zorunda değilsin," dedi. "Her neyse umurumda değil. Seni seviyorum."

Adam ona tekrar uzandı ama kadın geri çekildi. "Hayır! Onu görmek gerek.

O zaman neden gitmen gerektiğini anlayacaksın."

"Erica, yaraların olması *umurumda değil*, lanet olsun! Seni bırakmayacağım." "Beni bağışla. Nişanlım onlar yüzünden beni terk etti. Bir rahibe gibi yaşadım.

Kazadan beri. Daha onları görmemişken bana patronluk taslama."

Çenesini kaldırdı ve cesaretini topladı. Bu her şeyin değişeceği andı. Gözlerindeki tüm o sevgi ve arzu yerini öğrenme ve acımaya bırakacaktı.

Gözlerini kapatıp onu susturmak istedi ama yapmadı. Şimdi geri adım atmayı reddediyordu. Hiç değilse Jeremy'nin gözlerindeki dehşet, bir daha kimsenin ona yaklaşmasına izin vermeme nedenlerini pekiştirecekti.

Elleri donmuştu, tepki vermiyordu. Yavaşça, gıcırdayan bir oyuncak bebek gibi hareket ederek gömleğini yukarı çekti ve bekledi - adamın geri çekilmesini ve dönmesini bekledi

tiksintiyile uzaklaştı.

Ama gözleri onun yüzünde kaldı, çenesi sıkıldı, yumrukları sıkılaştı. "Bunu yapmana gerek yok," dedi. "Seni zorlamamalıydım. Seni bu kadar üzdüğüm için özür dilerim. Gömleğini indir."

Başını iki yana salladı. Gözyaşlarının arasından onu zar zor görebiliyordu ama kendini tuttu. "Hayır. Bak. Ya da şimdi git. Her iki durumda da gideceksin."

Bakışları yavaşça, acı veren santim santim aşağı indi. Bükülmüş bedeninin gerçekliğinin ona çarptığı anı biliyordu. Soluğu kesildi ve titreyerek kanepenin koluna yığıldı. Gözleri sıkıca kapandı. Tabii ki kapandılar. Onun çirkinliğini kapatıyordu. Onun iğrençliğini. Ondan tiksinen ilk kişi değildi ama son kişi de o olacaktı, lanet olsun.

Bunun nasıl biteceğini biliyordu. Bundan kaçınmaya çalışmıştı ama adam pes etmemişti. Ona kendini, utancını, çirkinliğini göstermiş ve onu içeri almasını sağlamıştı. Ne için? Bundan acı ve utanç dışında ne kazanmıştı?

Gömleğini tekrar yerine bıraktı. Gözyaşlarının tuzlu tadı onu boğdu. Adam hâlâ hareket etmemişti. Orada öylece bir heykel gibi oturuyordu, inanılmaz derecede işlenmiş, güzel ve dokunulmaz. Şu anda ona bakmaya dayanamıyordu, kendisi bu kadar çirkin o kadar yakışıklıydı ki. Kalbi küt küt atıyordu. Nefes alamıyordu.

Neden onu içeri almıştı?

Kaçması gerekiyordu. Onunla bir saniye daha geçirmek bile çok fazlaydı. "Çıkış yolunu biliyorsun," diye boğuldu ve dönerek merdivenlerden yukarı fırladı. Güvenli odasının kapısını kapatıp kilitleti ve kendini boş yatağa attı. Cenin pozisyonunda kıvrılıp bacaklarını göğsüne doğru sıkıca kavradı. Belki yeterince küçük bir paket yaparsa

Tüm acısını, en küçük köşesine sıkıştırabileceği küçük bir düğüm haline getirecekti. Belki o zaman daha iyi hissedecekti.

Ve belki de gözlerini kapatıp dünyayı görmezden gelirse, her şey yok olacak ve Jeremy Addison'ı da beraberinde götürecekti.

Altıncı Bölüm

Jeremy onun kaçışını izlemek için tam zamanında gözlerini açtı. Kanepeyi tekmeledi. Lanet olası *salak*. Neden bir şey söylememişti? Neden bunu duymamıştı? Bilseydi, onun yanında olabilirdi. Elini tutardı. Bu süreçte ona destek olur ve her gün ne kadar güzel, harika bir kadın olduğunu bilmesini sağlardı.

Ondan iğreneceğini mi düşünmüştü? Birkaç yara izinden iğreneceğini mi? O bir denizciydi. Asker arkadaşları, hayatı pahasına güvendiği erkekler ve kadınlar, Tommy **o n u** geri çevirdiğinde ona kucak açan tek aile... hepsi vurulmuş, yanmış ya da patlayıcı savaşında ilk elden ders alarak parçalanmıştı. Yarisı ölmüştü. Omzunda bir kurşun deliği vardı, Bir yıl Önce Felluce'deki kötü bir çatışmada yaralanmış.

Yara izlerini bilirdi. Onları her gün görüyordu. Hâlâ hayatta olması bir mucizeydi, utanılacak bir şey değildi. Yara izleri hayatının hikayesini anlatıyordu. Gücünü. Bir kaza geçirmiş ve yaşamıştı. Pes etmemişti. Ölmemişti.

O buradaydı. Ve lanet olsun, onun kızlıydı.

Onu hak ettiği şekilde sevmek için çok uzun süre beklemişti. Bir saniye daha beklemeye niyeti yoktu. Kendini ona atığında gözlerindeki acı, gözlerini onun bakışlarından kaçırmayı reddettiğinde gösterdiği kararlılık, onu daha çok sevmesini sağlamıştı. Kesin olarak tiksineceğini ve reddedileceğini düşündüğü şey karşısında gösterdiği cesaret ve dürüstlük onu kusursuz teninden çok daha fazla etkilemişti.

Erica gerçekten onun kendisinden kaçacak kadar sığ olduğunu mu düşünüyordu? Sarı göbekli, acınası eski nişanlısı gibi mi? Yumruklarını sıktı. Pi kurusu. Kendisini bu kadar aşağılık hissettirdikten sonra o korkağa nasıl hissettiğini göstermek isterdi. Ama Erica'nın ona ihtiyaı vardı. Onun öfkesinden daha fazlasına ihtiyaı vardı. Onun dürüstlüğüne, sevgisine ihtiyaı vardı ve bunları ona vermezse lanetlenirdi.

Vcttaki izlerin bir önemi yoktu. Kalbinde bıraktığı izler, yara izlerinden daha kalıcı ve sonsuza dek daha bağlayıcıydı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve koridorun sonunda kilitli bir oda bulana kadar st kattaki her odayı denedi. şüphesiz onun odasıydı. Sakinleştirici bir nefes aldı ve kapıyı çaldı.

"Erica? İçeri girebilir miyim?"

Uzaktan gelen bir sürtünme sesi duydu. Sesi sessiz ve boğuk çıkıyordu. "Neden çekip gitmiyorsun?"

"nk seni seviyorum." Nefesini tuttu. Ona inanacak mıydı? Onu içeri alacak mıydı? "Yara izlerinin çirkin olduğunu düşünmüyorum. Bence mkemmeller. Sen mkemmelsin."

Kapı tokmağı tıkırdadı. Kapı, bir gözün içeriye bakabileceği kadar açıldı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Gidersen umurumda olmaz. İlk giden sen olmazsın."

"Hayatta olmaz. Bir yere gitmiyorum. Beni buna zorlayamazsın. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Kapıyı sonuna kadar açtı ve ona baktı, güzel kahverengi gözlerini kocaman açmıştı ve sonunda adam onlarda bir şey gördü, ham, korunmasız, savunmasız ve güzel bir şey.

Umut.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü. Seviyorum. Seni Seviyorum." Kız inanana kadar bunu söyleyecekti. Sonunda gerçeği anlayana kadar her günün her dakikasında ona değer verecekti. "Seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını seni mutlu ederek geçirmek istiyorum. Eğer izin verirsen, yaparım. Özellikle de senin de beni sevdiğinden emin olduğum için."

Alt dudağını ısırıldı. Tanrım, dördüncü sınıftan beri bu hareketiyle onu deli ediyordu. Bunu her yaptığında ağzı kızarıyor ve yumuşuyordu, ta ki adam o olgun, parlak dolgunluğu yalamak isteyene kadar.

"Yara izlerime baktın, değil mi?" Onun yüzünü aradı, çok dikkatli, çok dikkatliydi.

Güldü. "Evet, hanımefendi. Ve onlar umurumda bile değil. Sadece acı ve ıstırap çekerken yanında olamadığım için kızgıyım. Keşke bilseydim. Senin için geri gelirdim."

Gözleri kısıldı. "Şu anda benimle birlikte olmak istiyor olamazsın."

"Neden olmasın? Aşk mükemmellik ya da güzellikle ilgili değildir. Bikininin içinde ne kadar iyi görüldüğünle ya da cildinin ne kadar mükemmel olduğuyla ilgili değildir. Aşk şeyle ilgilidir... şeyle..." Kelimeleri bulmakta zorlandı. "Hayatınızda sizi bütün hissettirecek birine ihtiyaç duymakla ilgili. O kişiye yardım etmek

Dik durmak için bir ele ihtiyaç duyduklarında seversiniz. Sevgi, değer verdiğiniz kişiden asla vazgeçmemektir."

Eşiği geçti. Kadın tökezleyerek geri çekildi ve elini göğsüne götürdü.

"Sen benim için o kişinin Erica," dedi. "Sen sadece gördüğüm en güzel kadın değilsin, aynı zamanda için de dışın kadar muhteşem. Ve ben seni seviyorum. Her parçanı."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," dedi, çaresizlikten sesi titriyordu. "Seni yedi yıldır görmedim."

Onun yanağını okşadı. "Bir ömürde yedi yıl nedir ki?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Deneyebilir miyim, onu bile bilmiyorum. Yakında gidiyorsun."

"Yeterince yakın olacağım." Onu kollarının arasına çekti ve göğsüne yasladı. Kızın kıvrımları sanki onun için yaratılmış gibi vücudunun her yerine tam oturuyordu. "En azından deneyebiliriz. Bir deneyip nasıl sonuçlanacağını görebilir miyiz?"

Kadın geri çekildi ve adamın yüzünü inceledi. Nefesini tuttu ve onu tekrar geri çevirmemesi için sessizce yalvardı. Eğer bu kez hayır derse, bu onu gerçekten istemediği için olacaktı. Artık hiçbir sır yoktu. Şüphe yoktu. Onun korkularını biliyordu. Yara izlerini görmüştü. Ama eğer gerçekten, dürüstçe onu sevmiyorsa, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Dudakları titredi ve başını salladı. "Tamam. Eğer gerçekten eminsen-"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," dedi ve öptü Onu.

İçini çekti ve ona doğru eğildi, adam da onu sıkıca kavradı. Onu kucağına almak ve sevincini tüm dünyaya haykırmak istiyordu. Ona gösterecekti. Ona birbirleri için ne kadar mükemmel olduklarını gösterecekti; dudaklarının birbirine karışıp erimesinden dillerinin birbirine dolanmasına, vücutlarının kalp atışlarına göre şekillenmesine kadar. Ve çok daha fazlası, ona vermek zorunda olduğu aşkta. Ona vereceği hayat sonsuza dek onun olacaktı.

Dilinin ucuyla kızın ağzında gezinirken kız inledi ve gömleğine yapıştı. Daha önce hiç cennete bu kadar yakın olmamıştı ve hiç dünyaya çakılmak istememişti. Gömleğini bırakıp ellerini sırtında gezdirdiğinde, göğüsleri göğsüne bastırdı. Duyuları yanıyordu. Parmakları vücudunun üzerinde gezinirken, boğuk bir ses çıkardı. Çok fazlaydı. Baş edebileceğinden daha fazla. Karşı koyabileceğinden daha fazla. Ağzını onunkinden ayırdı.

"Jeremy," diye itiraz etti ve onu tekrar öptü.

Birkaç dakika daha onunla uğraşmasına izin verdi, sonra isteksizce kendini onun elinden kurtardı. Ağır ağır nefes alıyordu, elleri önünde kenetlenmişti. Gözlerindeki arzu onu parçalıyor, diri diri yiyordu.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sordu. "Seni acele ettirmek istemem."

Yıllardır bastırıldığı arzusuyla titriyordu ama ona baskı yapmaya dayanamıyordu. Gözlerini kapattı. Uzun zamandır onu istiyordu -hayır, ona ihtiyacı vardı- ve sonunda o da kendisini istiyordu. Ama ona biraz zaman tanımalıydı. Zaman tanımalıydı. Onu neredeyse tüm hayatı boyunca sevmişti. Onun için çok hızlı diye bir şey yoktu ama onu sonradan pişman olabileceği bir şeye zorlamak da istemiyordu.

Ağır bir nefes verdi ve gözlerini açtı. "Acele etmemeliyiz."

Dudaklarının kenarları kıvrıldı ve başını öne eğdi. "Bu 'yabancı tehlikesi' konusunu daha önce konuştuğumuza yemin edebilirim."

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve adamın gömleğini çekiştirdi. Adam gerildi. "Erica-"

"Yapma," dedi ve sesinin boğuk tınısında bir şey onu durdurdu. "Lütfen beni şimdi uzaklaştırma."

Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini adamın karnında gezdirdikten sonra parmaklarını aşağı doğru indirdi. Ereksiyonunun sert şeklini izlediğinde, inledi ve gözlerini kapattı.

Yine de hiçbir şey onun önünde diz çökmüş ve onu okşarkenki görüntüsünü silemezdi. Her nazik dokunuşta tüm vücudu titriyordu. Dişlerini sıktı. Kadının elini tutarak onu ayağa kaldırdı ve yüzünü avuçlarının arasına alarak her ayrıntıyla ezberledi. Yüz hatlarının her kıvrımını ve çukurunu. Gözlerindeki kahverengi elanın her bir zerresini. Her şeyi.

"Erica, tatlım, iyi olmak için çok çabalıyorum." "Kimse senden bunu istemedi."

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve ağzını onunkine bastırdı. O narin teninin altında sahip olduğunu hiç bilmediğı bir sıcaklık ve açlıkla onu açgözlülükle yağmaladı. Geri çekildiğinde adam nefes nefese, gergin, yanıyor ve hazırdı. Ama onu ateşleyen gözlerindeki duyguydu; aşkın ilk kıvılcımları olabileceğini umduğu bir sıcaklık.

"Pişman olmayacağım," dedi. "Söz veriyorum."

Kadın onu tekrar öptüğünde, adam acı dolu bir iniltiyle teslim oldu. Son kısıtlaması da çözüldü ve geriye ondan başka bir şey kalmadı. Dudaklarını kendi dudaklarına bastırdı ve onu vücuduna doğru çekti. Gömleği göğüslerine kadar yükselmişti. Aşağı çekmek için aralarına uzandı ama adam onun bileklerini yakaladı.

"Kendini benden saklamak zorunda değilsin."

Yavaşça onu yatağa doğru itti ve yere yatırdı. Adam onun üzerine uzanırken bacakları onu kucakladı ve altında çok güzel bir şekilde yayılan her santimini içti.

Eğilerek onun kulak memesini ısırdı. "Seni sevmeme izin ver," diye fısıldadı. "Her şeyini."

Sonunda ağzını bulana kadar öpücüklerini çenesi boyunca takip etti. Kadın onun için hazırды ve ağızları buluştuğu anda dili onunkiyle düelloya tutuştu. Parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi ve onun altında huzursuzca hareket etti. Elleri vücudunu keşfediyor, her yumuşak, akıcı kıvrımı, onu titreten ve büken her hassas yeri keşfediyordu. Adam onun göğsünü avuçladığında, kadın inledi ve sırtını dikleştirdi. Vücudu ona acele etmesini, bu kadar özgürce sunduğu şeyi almasını haykırıyordu. Onu çıtırılçılık soyun. İçine dalmak.

Daha önce hiç bir kadınla sevişmemişti. Seks başka bir şeydi. Bu farklıydı. Bu sevdiği kadındı ve bunu doğru yapmak istiyordu. Kadının kucağından kurtuldu ve gömleğini yırtıp kafasına geçirdi, sonra da kot pantolonunu çıkardı. Kadın onu izledi, o lanet olası seksi alt dudağı yine dişlerinin arasına sıkışmıştı, gözleri arzuyla parlıyordu. Adam onun ayrılmış dudaklarını, açılmış gözlerini yuttu ve hafızasına kazıdı. Bu anı sonsuza dek yanında taşıyacaktı.

"Tanrım, mükemmelsin," diye fısıldadı, yanakları kızarmıştı.

Uzattığı eli onu davet etti. Karşı konulmaz. Boxerını çıkardı ve yatağa geri kayd. Vücudu onunkini örttü ve nefes nefese kalana, ıslak dudakları ona açılana kadar onu öperken ağırlığını onun tatlı kırılganlığına dayadı. Kadının giysileri adamın çıplak teniyle alay ediyor, adamı çıldırtıyordu. Onu bedeninden ayırmak ve her bir muhteşem santimini çıplak bir şekilde dokunuşuna bırakmak istiyordu ama henüz değil. Onun hevesi ne olursa olsun, onu çok sert, çok hızlı itmek istemiyordu.

Ereksiyonu kadının iç kalçasına değdi ve kalçaları sarsıldı. Kadının sıkı sıcağı için yanıp tutuşuyor ama vücuduna tapınarak dikkatini dağıtıyordu. Dudakları kızın boğazına yapıştı ve dişleri, kızın başını savurmasına, keskin küçük soluklarla ağlamasına neden olan alaycı, nazik ısırıklarla her santimini kendisine ait olarak işaretledi. Parmakları gömleğinin içinden karnının üzerinde gezindi ve tekrar göğüslerini avuçlamak için yükseldi. Başparmakları kumaşın üzerinden göğüs uçlarını okşadı ve kız kıvrandı.

"Jeremy," diye inledi.

"Henüz değil aşkım," dedi ve onu tekrar öptü. Daha yavaş. Daha derinden. Ağzını saplantılı bir odaklanmayla severek, parmakları giysileriyle oynarken onun her santimini keşfetti. Adam şortunu çıkarıp külotunu indirirken kadın kalçalarını dikleştirdi. Ama gömleğine uzandığında dondu kaldı.

"Bekle," diye soludu, adamın altında kaskatı kesilmişti. "Işıkları söndür."

"Hayır." Ağzını onunkine değdirdi ve gömleği daha sıkı kavradı. Onun gözyaşlarının tadını aldı. Onu bırakmakta zorlandığını biliyordu ama şimdi göstermezse ona asla inanmayacaktı. "Güven bana. Sen çok güzelsin."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır, değilim."

Onun gözleriyle karşılaştı. "Öylesin. Sen tanıdığım en güzel insansın."

Gözyaşları arasında gülümsemesi suluydu. "Sen söyleyince neredeyse inanacağım."

Kalbi göğsünde burkuldu. Başparmağını kızın alt dudağının üzerinde gezdirdi ve gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı, sonra da ellerini gömleğin üzerindeki ölümcül tutuşlarından çekip aldı. "Bir gün," dedi, "bunun doğru olduğunu bilmen için benim söylememe gerek kalmayacak. Ama o zamana kadar, sana istediğin kadar göstereceğim." Elini gömleğinin altından geçirdi ve karnının çıplak tenine dayadı; kadın nefesini içine çekti. "Eğer bunu yapmamı gerçekten istemiyorsan, dururum. Ama yara izlerini görmek sana karşı olan hislerimi değiştirmeyecek. Daha önce gitmeme neden olmamıştı, şimdi de olmayacak."

Gözleri onunkilere kilitlendi. Titreyen parmakları yanağına dokundu. Gözlerindeki korku ve hayranlığın birleşimi neredeyse onu parçalayacaktı. "Tamam," dedi.

Korku ve hayranlıktan daha fazlası... Orada güven olduğunu fark etti. Ona olan güveni. Onu asla incitmeyeceğine dair güven. Başka hiç kimsenin ona vermediği bir güven. Gülümsedi.

Karşılığında ona verebileceği her şeyi verecekti.

Gömleği santim santim kaldırdı. Dudakları kumaşı takip ederek kadının yaralı karnına doğru öpücükler bıraktı. Adam onun gözlerini kapatmasını bekliyordu ama o hiç irkilmeden yüzünü izledi. Her öpücük onu göğsüne daha da yaklaştırdı, ta ki meme ucunun sıcak tepesini ağzına alıp dilinin ucuyla okşayana kadar.

Haykırdı ve parmaklarını onun saçlarına gömdü. Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken, adam ona vücudunu ne kadar çok sevdiğini gösterirken zevkle eğildi ve inledi. Onu dudaklarıyla, diliyle, nazik ısırmalarıyla ve ısırmalarıyla sevdi, dokunulmadık hiçbir şey bırakmadı. Onun tapmadığı ve tatmadığı hiçbir yeri kalmamıştı.

Nefes nefese, prezervatif takacak kadar uzun bir süre geri çekilmek için parçalanmış öz kontrolünün sonunu aldı. Kadın adamın kalçalarını kavradı ve tırnaklarını adamın tenine geçirdi.

"Jeremy," diye yalvardı ve onu daha yakına çekti. "Şimdi."

Sakinleştirici bir nefes aldı ve onu öptü. Kadının dili ağzını okşarken, adam tamamen içine girdi. Kadın onu parlak, kaygan bir sıcaklıkla sarmaladı, ıslak ateşi adam inleyene kadar onu okşadı. Ona daha mükemmel bir şekilde uyamazdı. İnanılmazdı.

Onun kızıydı.

"Yavaş gidemem," diye dişlerini sıktı. İhtiyaç vücudunu gergin ve çok hazır bırakmıştı. Yavaş, telaşsız bir sevişme planlamıştı ama kendini daha fazla tutabileceğini sanmıyordu.

"O zaman yapma," diye nefes nefese kaldı. Ona doğru eğildi ve tırnaklarını sırtına geçirdi.

Zihni çalışmayı bıraktı. Vücudu, arzusu, ona duyduğu tüketen ihtiyaç her şeyi ele geçirdi. Ona bu zevki sadece o verebilirdi. Onun içine girdi. Kadın onu karşılamak için ayağa kalktı, ahlaksız ve vahşi. Adam onun her talebini karşıladı, vahşiliğe vahşilik, deliliğe delilik, öpücüğe öpücük, tutkuya tutku.

Zevk doruğa ulaşan bir dalgalanmayla arttı ve adam, kadın gerilene kadar bedeninin ritmine ayak uydurdu. İç geçiren, ürperten bir çığlıkla zirveye ulaştı,

Sarsıcı dalgalarla onun etrafında sıkılaşıyor, vücudu titriyor, teni terle parlıyordu. Kadının kayganlığı adamın üzerine aktı ve adam mutluluk vücuduna yayılıp onu eritene kadar onu tekrar tekrar doldurdu.

Kalbi hızla çarparak onun üzerine yığıldı ve ona sıkıca sarıldı. Konuşabilmesi, hatta hareket edebilmesi için uzun dakikalar geçmesi gerekti. Titreyen kollarının üzerinde kendini yukarı itti.

"Vay anasını," diye nefes aldı. "İnanılmazsın."

Kızardı. Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. "Bu benim en iyi sakladığım sırrım." Bir kahkaha patlattı. Tanrım, artık o n u n hayatında olmayacağını hayal bile edemiyordu. Gelecek için pek plan yapmamıştı ama şimdi onunla birlikte bir gelecek görüyordu. Ona savaşmak için bir sebep, hayatta kalmak için bir sebep verecek bir gelecek. eve, onu bekleyen kollara gelebilirdi.

"Velet," diye mırıldandı ve eğilip kızın burnunun ucunu öptü, sonra da uzun zamandır onunla alay eden gamzesini öptü. "Bunu bir sır olarak sakla. Başka kimsenin seni çalmasını istemiyorum."

Gözlerindeki sıcaklık onu nefessiz bıraktı. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Aşık olan tek kişi sen değildin."

"Sonunda haklı olduğumu kabul ediyorsun yani?"

"Bu tek seferlik. Sadece *bir kez*. Buna alışma. Bir daha olmayacak." Parmak ucunu kolunun üzerinde gezdirdi. "Herkes benim her zaman haklı olduğumu bilir."

Bu hafif dokunuş onu tekrar uyandırmaya yetti. Eğer dikkatli olmazsa, kız onu öldürebilirdi. Ona doğru eğildi ve yüzünü onun boğazına gömdü, sıcak teninin kokusunu içine çekti. Onun zevkinin kokusunu. İkinin birlikte kokusunu.

"Neden kaçtın?" diye sordu, dudaklarını onun boynunda gezdirerek. "Sana ilk söylediğimde."

Güldü. "Çünkü kardeşimin karısıyla yattığını düşünmüştüm! Ne yapacağımı sandın? Ve sen sarhoştun. Ben de korkmuştum. Seni uzun zamandır seviyordum ve sen oradaydın, bana beni de sevdiğini söylüyordun. Sana inansam mı yoksa çılgılık atarak kaçsam mı bilemedim."

"Yani çılgılık atarak kaçtın."

"İş tanımımın 'Kaptan Apaçık' olduğuna yemin edebilirim."

Kendini tekmeleyebilirdi. Tam bir aptaldı. Elbette Tommy'nin karısıyla yattığı için onu feci şekilde dövdüğünü söyledikten üç dakika sonra kendini onun kollarına atmayacaktı. Belki de Tommy gençliğine *yeterince* sert vurmamıştı, eğer o kadar aptalsa.

Sonra kadının sözlerinin tam anlamını kavradı. "Bekle. Beni sevdin mi? Bu sadece Tommy'nin söylediği bir şey değil miydi?"

"Kardeşim *hiçbir şeyi* sır olarak saklayamaz mı?" Kadın onun altına yığıldı. "Evet. Yaptım. Hiç durduğumu sanmıyorum. Nişanlım beni terk ettiğinde umursamadım bile, çünkü o sen değildin. Onu sevdiğimi sanıyordum ama yapamadım. Seni sevdiğim gibi değil."

Onu seviyordu. Onu gerçekten, dürüstçe seviyordu. Jeremy yanağını kızın saçlarına bastırdı ve onu kendine doğru çekti.

İnledi. "Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum."

Tutuşunu bir parça gevşetti ve onun şakağını öptü. "Eğer konuşabiliyorsan, nefes alabilirsin aşkım."

Ona ters ters baktı. "Oh, kapa çeneni." Sonra rengi değişti. "Hayır, yapma. Tekrar söyle."

"Konuşabiliyorsan, nefes alabilir misin?"

"Hayır. Diğer kısmı. Beni aradığın kısım..."

"...aşk," diye bitirdi ve kız gözlerini indirip kirpiklerini aşağı doğru indirdiğinde gülümsedi. O kadar acı verici, mükemmel bir güzelliği vardı ki. Her yara izi. Her küçük gergin hareketi. Öfkelenildiğinde dudaklarını sıkmasından, tutkunun doruklarında adını haykırdığında tırnaklarının sırtını ısırtmasına kadar her şeyi. "Aşkım. Şimdi ve daima."

Yüzünü onun omzuna sakladı. "Şimdi beni utandırıyorsun. Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Utanacağını sanmıyorum. Bence hoşuna gidiyor... aşkım."

Bir hırıltıyla onu itti, sonra da üzerine çıktı. Gözleri parlıyordu. Saçları çikolata rengine parlak bir yumak halinde yüzünü çevreliyordu. "Eğer bunu kendi başına yapmazsan seni sustururum. Ve güven bana, benim yöntemlerimle başa çıkamayacaksın."

"Dene beni," dedi ve kalçalarını ona doğru yuvarladı.

Nefes nefese kaldı, sonra vücudundan aşağı kaydı ve kalçalarına giden yolu öptü. Dudakları adamın teninde ipek gibiydi. Parmakları onun ereksiyonunu okşadı, zonklamasına neden oldu ve nefesini çaldı.

"Yapacağım," dedi. "Güven bana, yapacağım."

Bir iniltiyi bastırdı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?" "Muhtemelen. Ve benim de seni sevmem tamamen mümkün." Sonra dudakları onun etrafında kapandı ve adam konuşma yeteneğini kaybetti. Kadın haklıydı. Onu nasıl susturacağını çok iyi biliyordu.

Yedinci Bölüm

Erica gerindi ve tavana doğru gülümsedi. Son üç gün inanılmaz geçmişti. Jeremy onun yanından duş almak ve yemek yemek için ayrılan süreden daha uzun süre ayrılmamıştı. Her gece onu kollarına alıyordu. Saatlerce her şey hakkında konuşmuşlardı. Ayrı kaldıkları zamanlarda neler olduğunu. Aileleri. Birlikte kurmak istedikleri hayat.

Ve her sabah ona ne kadar güzel olduğunu söylüyor ve doğan güneş ışığında onunla sevişiyordu.

Yakında saatler uzaklıktaki üsse dönmek zorunda kalacak olması ve çok geçmeden tekrar göreve gidecek olması hiç de adil değildi. Onu her gün göremeyeceğini ya da uyurken tenini kendi teninde hissedemeyeceğini düşünmek canını yakıyordu. Gülümsemesi soldu. Elini yataktaki boş yerde gezdirdi. Keşke buraya taşınabilseydi ve onunla kalabilseydi. Ama ordu bu şekilde çalışmıyordu. Jeremy'nin bu görevde daha üç yılı vardı ve deniz piyadelerinden ayrılmayı düşünmüyordu.

O bir kariyer askeriydi ve bununla gurur duyuyordu. Onunla, uğruna savaştığı her şeyle gurur duyuyordu. Ama bu onlar için ne anlama geliyordu? Onunla birlikte

Bir kalp atışında, gitmek istediği her yere onu takip ederdi. Onu seviyordu, her zaman sevmişti. Ama bu çok erkendi. Çok hızlıydı.

Jeremy elinde iki fincan kahveyle yatak odasına girdi. "Merak ediyorsanız söyleyeyim, evet, vale hizmeti de veriyorum."

Zorla gülümsedi ve doğrulup oturdu. Onun endişelendiğini anlamasına izin veremezdi. Birlikte geçirecekleri bu kadar az zaman kalmışken olmazdı. "Teşekkür ederim," dedi bir fincan alarak.

Bakışları kızın yüzünde gezindi. "Neyin var? Üzgün görünüyorsun."

İç çekti. Sahte gülümsemelerine kadar onu bu kadar iyi tanıdığı için adama lanet olsun. "Hiçbir sorun yok. Sadece çok... mutluyum."

Kaşlarını çattı. "Ve bu seni üzdü...?"

"Gidiyorsun." Sertçe yutkundu. "Seni burada özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim." Onu alnından öptü ve yanına yerleşti. "Yine de bunu başaracağız. Hafta sonlarım her zaman açık."

Başını salladı. "Benimkini çalıştırabilirim."

"Ya da..." O yakıcı gözlerini ona kilitledi. "Hazır olduğunda, benimle çıkmanı düşünebiliriz."

"Hazır olduğumda mı?" diye sordu tedirgin bir kahkahayla. "Peki ya sen? Senin de hazır olman gerekmiyor mu?"

"Yıllardır hayatımı seninle geçirmeye hazırım." Kendi kahvesini bıraktı, onunkini aldı ve komodinin üzerine koydu. Vücudunu onunkinin üzerine kaydırды ve nefis sıcak ağırlığıyla onu yatağa bastırdı. Parmakları onunkilerle birleşti ve omuzlarının iki yanında sabitlendi. "Ben sadece senin de aynı şeyi hissetmeni bekliyordum. Sen hazır olduğunda, ben de hazır olacağım."

her şeye sahip olmak istiyorlar. Evlilik, çocuklar, berbat üs konutları." Sırıttı. "Hepsini istiyorum, ama sadece seninle."

Erica'nın beyninin avukat tarafı bunun çok fazla ve çok hızlı olduğunu söylüyordu. Boşanma oranları gülünç derecede yüksekti, özellikle de asker eşler arasında. Ama kalbi onu dinlemiyordu. Kalbi bu kadar mutlu olmak için çok uzun süre beklemişti.

Ona sahip olmak için çok uzun süre beklemişti.

Bir kez olsun kalbinin karar vermesine izin verdi. "Bunların hepsine hazırım. Seni seviyorum.

İster burada ister orada yaşayalım... Ben seninim."

Dudaklarını vahşetin sınırlarında gezinen kısa, baş döndürücü bir öpücükle yakaladı. "Benden asla kurtulamayacaksın."

Onu tekrar öpmek için hamle yaptı. Kadın parmaklarını adamın ağzına bastırdı. "Dur bakalım. Bir isteğim var."

"Herhangi bir şey."

"Sizi denizaşırı ülkelere geri gönderdiklerinde, vurulmayın."

Güldü. "Aşkım, sana söyledim, ben çok huysuzum. Sadece sana karşı savunmasızım. İşte... Tamamen savunmasızım."

Aralarında sallanan künyeleri parmakladı. "Kulağa hoş geliyor."

"Beni acımasızca taciz etmeyi mi planlıyorsun?" "Belki acımasızca değil."

Adam güldü. Gülümsedi ve parmaklarını onun dudaklarında gezdirdi. Adam inanılmazdı. Tam ona göre idi. Alt dudağındaki yarık hâlâ iyileşiyordu; hafifçe dokundu. Vegas'ta aptalca bir gece, hiç girmemesi gereken bir yumruk kavgası onu çöle atmış ve hayatına geri getirmişti.

Onsuz nasıl idare ettiğini hayal bile edemiyordu. "Sen ve ben," dedi. "Bence her şeyin üstesinden gelebiliriz."

"Birlikte mi?" diye sordu.

"Birlikte."

Dudaklarını onunkilere bastırdı. Kadın kollarını ona doladı. Her şey belirsiz olabilir. Zor olabilirdi. Ama şu anda, hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Adam nereye aitse, kadın da oraya aitti.

Sonsöz

Erica kadın ve çocuklardan oluşan büyük kalabalığın içinde durdu ve endişeyle omuzlarının üzerinden baktı. Her an otobüs yanaşabilir ve Jeremy koşar adımlarla dışarı çıkabilirdi. Acı dolu yedi ay boyunca denizaşırı ülkelerde kalmıştı. Vücudu beklentiyle uğulduyordu. Kıpırdandı ve ev yapımı *EVE HOŞ GELDİNİZ* tabelasını sıkıca kavradı, ta ki tahtaların gıcırdadığını hissedene kadar. Parmaklarını gevşetti ve saatine hızlıca bir göz attı.

Hala sadece yedi buçuk. Lanet olsun.

"Sakin ol," diye yatıştırdı Tommy ve kolunu onun omuzlarına doladı. "Birazdan burada olur. Her an kasıla kasıla çıkıp gelebilir."

"Onu tekrar görebildiğim zaman rahatlayacağım," diye tersledi ve anında pişman oldu.

Kendine engel olamıyordu. Bir ev kadar büyük ve bir çingiraklı yılan kadar huysuzdu ama ısırığı iki kat daha zehirliydi. Bu sabah Pendleton'daki memurla yaptığı kavga da işe yaramamıştı ama *birinin* üssün küçük, boktan bungalovundaki su tesisatını tamir etmesi gerekiyordu. Şişmiş karnını ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu. Güneş kafasına vuruyor, onu canlı canlı kaynatıyordu.

San Diego her zaman bu kadar sıcak mıydı, yoksa sadece hamile hormonları mı onu canlı canlı kaynatmaya çalışıyordu?

Kalabalığın ön kısmı hareketlendi. Sesler yükseldi. Erica dimdik ayağa kalktı. Kalbi kendi kendine çarptı. Gözleri yaşardı. Lütfen, Tanrım, o olsun. Bu rollercoaster onu öldürüyordu.

"Göremiyorum, Tommy. Buradalar mı?"

Tommy onun bir karış yukarısında, insan kalabalığının çok üzerinde duruyordu. Son yorucu aylar boyunca hamileliğine yardım etmek için gelmişti ama şu anda yeterli değildi. Önünde, arkasında, yanında insanlar birikmişti. Gerçekten istediği tek kişi dışında herkes buradaydı.

"Tommy!" Dirseğini Tommy'nin kaburgalarına sapladı. "Bir şey söyle. Onları görüyor musun?"

"Ow! Bakıyorum, velet." Görmek için başını kaldırdı. "Evet, sanırım otobüsü gördüm.

Dışarı çıkıyorlar. Kahretsin, hepsi aynı görünüyor."

Kalabalığın içinde ilerleyen her yüzü, annelerinin, eşlerinin, kardeşlerinin, oğullarının kollarına koşan her askeri izledi. Hiçbiri Jeremy değildi. Etrafındaki kadınlardan birkaçı isimlerini haykırıyor ve erkeklerine ulaşmak için kalabalığın içinde mücadele ediyordu ama Erica sessizdi. Arıyordu. Havadaki duygu yoğunluğu, içinde fokurdayan hayal kırıklığı kazanı ve yalnızlık, boğulma ihtiyacı ile karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Kalabalık dağılıp da onu göremeyince Erica neredeyse çığlık atacaktı. "Hangi cehennemde o?"

Son bir kişi daha otobüsten indi. Erica'nın gözleri ona kilitlendiğinde diğer herkes gözden kayboldu. Bakışları Erica'yı hemen buldu ve gözleri buluştuğu anda Erica'nın yüzünde neredeyse bir gülümseme belirdi ve gözleri doldu taşı.

Otobüsün son basamağından aşağı atladı ve koşmaya başladı. Güldü ve kalabalığı yarararak onu karşıladı, ev büyüklüğündeki göbeğinin ona yol göstermesine izin verdi. Tabelası yere düştü. Umurunda değildi.

Neredeyse birbirlerine çarpacaklardı ve adam onu kollarının arasına alıp öptü. Kadın hevesle adamın dudaklarına yapıştı. Çok uzun zamandır reddedilmişti. İçine bir zevk ve aşk şimşegi çaktı. Elleri sırtında gezinerek onu daha da yakınına çekti - ta ki karnı yoluna çıkana kadar. İç çekerek onu serbest bıraktı ama gözlerindeki her söz, yalnız kaldıklarında bir yolunu bulacağını söylüyordu.

Merakla yüzüne dokunduğunda elleri titredi. Çok bronz, çok zayıf görünüyordu. Çölde geçirilen yedi ay bunu yapabilirdi ama ona dokunmaktan neredeyse korkuyordu, sanki çok yaklaşmaya cesaret ederse kaybolacak bir serap gibiydi.

"Jeremy," diye fısıldadı.

Alnını onunkine dayadı, parmakları kalçalarında sıkıca duruyordu. "Tanrım, Erica. Seni çok özledim."

Gülümsedi ve durmak bilmeyen gözyaşlarını sildi. "Ben de seni özledim. Hamilelik aşermeleriyle tek başına uğraşmak? Gerçekten berbat."

Boğuk bir kahkaha attı. Tommy yaklaştı ve Jeremy'yi sevgi dolu bir kucaklamanın içine çekti.

"Bunu bilerek yaptığını düşünüyorum. Beni veledin en huysuz ve en talepkâr haliyle baş başa bıraktı." Tommy homurdandı. "Beni sabahın üçünde çikolatalı kurabiye hamurlu dondurma yemeye gönderdi. Üç kez. Bir *hafta* içinde."

Erica kızardı ve yüzünü Jeremy'nin giysilerine sakladı. "...Acıkmıştım."

"Eminim bebek bunu takdir ediyordur." Jeremy sırttı ve ellerini kadının karnına dayadı. Sanki bebek onu hissetmiş gibi, onu tekmeledi. Tam böbreğine. Kadın irkildi. Jeremy onun karnını izledi, yüzü şaşkın ve merak doluydu. "Vay anasını. Sanırım tam zamanında geldim."

"Küçük canavar beni tekmelemeyi ne kadar çabuk bırakırsa o kadar iyi, ama bu gece bir bebeğimiz olmayacak." Ona kaşlarını çattı. "Başka planlarımız var."

Tommy kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Jeremy kıkırdadı ve Tommy'nin omzunu yumrukladı. "Sen değil. Biz." Erica'yı yanına çekti. "Sadece ben ve karım."

Tommy yüzünü buruşturdu. "İğrenç. O hamile. Ve benim kız kardeşim."

"Hamile olsun ya da olmasın, o hâlâ gördüğüm en güzel kız. Ve onu görmeyeli çok uzun zaman oldu."

Tommy inledi. "Evet, evet. Hadi gidelim. Sizi bırakayım da ortalıkta görünmeyeyim."

Erica Jeremy'yi öptü, bir bağımlı gibi onun tadıyla oyalandı. Erica'nın parmakları Jeremy'nin tişörtünün boğazını buldu ve künyesiyle, zincirinden sarkan yüzüğüyle oynadı. Onları gömleğinden çıkardı ve kaşlarını kaldırdı. "Artık evde olduğuna göre, yüzüğü geri takmaya ne dersin? Sanırım artık vahşi, yünlü çöle karşı güvende."

Tokayı açtı, yüzüğünü zincirden çıkardı ve tekrar parmağına geçirdi. "İşte oldu. Söz verdiğim gibi sağ salım."

"O zaman tuttuğun iki söz var."

Onu öptü, ağzını onunkine yapıştırdı ve yedi uzun ay boyunca özlediği her şeyi aldı. Adam onun ağzına karşı inledi. Elleri

Kalçalarını sıktı ve alt dudağını kabaca ısırdı. Kadın ürperdi.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Jeremy çantalarını topladı ve onun elini tutarak parmaklarını kırılmaz bir şekilde birbirine kenetledi. "O zaman acele etmemizi öneririm."

Neredeyse arabaya doğru koşacaklardı. Erica iki yıl gibi kısa bir sürede hayatının kasvetli bir yalnızlıktan böylesine büyük bir mutluluğa dönüştüğüne inanamıyordu. Jeremy'yi özlemek zordu, buna hiç şüphe yoktu. Yatağında dönüp durduğu, televizyonun CNN'de takılı kaldığı ve hayal gücünün çılgınca çalıştığı gecelerdeki dehşet de öyle. Her yaralı panik atak geçirmesine neden oluyordu. Kapı her çalındığında, askeri polis ona kocasının öldüğünü söylemeye geliyordu. Akli başında olmak bir yana, nasıl sağ salim hayatta kaldığından bile emin değildi.

Ama burada, şimdi? Evindeydi.

Güvendeydi. Onunlaydı. Ait olduğu yerde.

Teşekkür

Tüm arkadaşlarıma, aileme, sadık okuyucularıma ve yeni okuyucularıma kitaplarımı satın aldıkları, okudukları ve hatta belki de arkadaşlarına tavsiye ettikleri için teşekkür etmek istiyorum. Siz olmasaydınız, bunu yapamazdım. Siz olmasaydınız, kitaplarım yalnız kalırdı. Siz olmasaydınız... hiç kitap olmayabilirdi.

Adrien'e ve bu kitaba zaman ayıran diğer editörlere teşekkür etmek istiyorum, her saat cümle için mükemmel kelime ya da bir cümleyi çevirmenin en iyi yolu üzerinde acı çekerek geçti. Siz olmasaydınız, bu kitap sadece bir kabuktan ibaret olurdu.

Liz'e ve Entangled Yayıncılık'taki herkese bana bu kitabı dünyayla paylaşma şansı verdikleri için teşekkür etmek istiyorum. Bu benim için dünyalara bedel. Ve Entangled Yayıncılık dünyasındaki tüm arkadaşlarıma - yazmaya, okumaya, düzenlemeye... ve sadece eski harika olmaya devam edin.

Diane Alberts'ten Daha Fazla Entangled Romansı İlahi Olarak *Mahvolmuş* - İlahi Ayartmalar Üçlemesinin 1. Kitabı

Ağzı bozuk bir melek. Bekar bir baba. Kadının görevi onun ruhunu kurtarmak. Babanın görevi ise ona, eğer kendini verirse bulabileceği neşeyi, tutkuyu ve aşkı göstermek. insan hayat başka bir şans. [http ://www.entangledpublishing.com/divinely -ruined/](http://www.entangledpublishing.com/divinely-ruined/)

Tek Bir Şartla Çok Satan Sonsuzluk Romanı

Bir mantık evliliği, mirasını korumak için mücadele eden bir Vikont ve onun kendi mirasına konmaya kararlı nevrotik öğretmeni için kesinlikle uygunsuz bir hal alır. [http ://www.entangledpublishing.com/on- one-condition/](http://www.entangledpublishing.com/on-one-condition/)

Sonsuza Dek Yaşayacağınızı Bulun

Robin Bielman tarafından *Riske Değer*

Samantha Bennett yaz aşkını bir daha görebileceğini hiç düşünmemişti ve aynı iş için rekabet ederken Dean Malloy ile konferans masasında yeniden bir araya geleceğini de hiç düşünmemişti! Aşklarını yeniden alevlendirmek bir kariyer hatası mı... yoksa risk almaya değer mi? [http ://www.entangledpublishing.com/worth-the-risk/](http://www.entangledpublishing.com/worth-the-risk/)

Clarissa Yip'ten *Gerçek Bağlantılar*

Lia McEvil şehre geri döndü...ve Max Sheraton'ın başı dertte. Çocukluk rekabeti ateşli bir aşka dönüşüyor ama Lia'nın sırları Max'le gerçek bir bağ kurmasını engelleyebilecek mi? [http ://www.entangledpublishing.com/true-connections/](http://www.entangledpublishing.com/true-connections/)

Entangled in Romance'ı edinmek için [http ://www.entangledpublishing.com](http://www.entangledpublishing.com)

adresine göz atın!

Yazar Hakkında

Diane Alberts her zaman canlı bir hayal gücüne sahip bir hayalperest olmuştur, ancak 2011 yılına kadar kalemini beyninin olduğu yere koymamış ve yayınlanmış bir yazar haline gelmemiştir. İlk sözleşme teklifini aldığından beri yazmayı bırakmadı. Dağlarda yaşıyor olsa da, kristal berraklığında suyu olan sıcak, güneşli bir kumsalla çevrili olmayı gerçekten çok isterdi. Kuzeydoğu Pennsylvania'da dört çocuğu, kocası ve bir Senegal papağanıyla birlikte yaşıyor. Yazmadığı nadir anlarda, genellikle bir örgü projesi üzerinde kamburlaşmış olarak bulunabilir. Muhteşem menajeri ADA Management'tan Lauren Hammond tarafından temsil edilmektedir.

Beni Bul...

Twitter: @DianeAlberts

Facebook: <http://www.facebook.com/pages/Diane-Alberts/121705201245084>

Web Sitesi & Blog: <http://www.dianealberts.com>

E-posta: diane@dianealberts.com